

23 Ft

EGYEDÜL A
maffia
ELLEN

Franco Solo
A MAFFIAVADÁSZ

FLORIDA
Könyvtár

ELŐSZÖR MAGYARUL

Franco Solo

A maffiavadász

A REGÉNY FŐSZEREPLŐI:

FRANCO SOLO	— menekül a maffia elől, de nem hajlandó megadni magát;
FRANK GARETANO	— megkínózzák, de véres bosszút esküszik;
ALICIA BARETTI	— a Don lánya több akar lenni, mint apja játszómájának egy figurája;
COLONEL WARNER	— ez a maffiavadász olyan férfiakat keres, akik nem félnek a haláltól;
LLOYD PRICE	— megmenti Franco életét;
MAX CHESNER	— véreb lelkületű gyilkos.

Franco rohanni kezdett. Elhagyta a Lincoln Streetet, és egy keskeny zsákutcába szaladt. Az utca végén embermagasságú fal emelkedett. Nagy lendülettel felugrott rá, s ott lehasalt. Visszanézett.

A Barnát sehol sem látta.

Nehezen kapkodta a levegőt, s fektében azon tűnődött, vajon üldözési mániája van-e. Nem. A Barna napok óta a nyomában volt. A férfi mindig újra felbukkant, ott is és olyankor is, amikor biztosra vette, hogy lerázta. Öt perccel ezelőtt látta utoljára a Lincoln Streeten, egy kirakatüvegben tükröződött az alakja.

Idősebb nő állt az utcán. Hajcsavarók voltak a hajában, s élénksárga műanyag vödört tartott a kezében. Francóra bámult. A férfi látta rajta, hogy szívesen feltenne neki néhány kérdést, de ezen a környéken okosabb, ha az ember tartja a száját, ha nem akar egy golyót kapni, vagy átvágott torokkal ott maradni. Az asszony megfordult, és eltűnt egy kapu mögött.

Franco elrugaszkodott, s ruganyosan érkezett le a fal udvar felőli oldalára. A fal és az udvar egy italbolthoz tartozott. Könnyű lett volna az óriási rak-tárkészletek mögött elbújni, de nem akart itt gyökeret eresztetni. Elérte a szemközi falat. A fal egy vasúti töltés lábánál emelkedett. A tehervonat mérsékelt sebességgel húzott el előtte, az utolsó kocsiban néhány fiatal tanyázott.

Atugrott a falon, majd két pár sínen, s miután a túloldalon megmászott egy fakerítést, keskeny utcára ért, melynek egyik oldalát kicsi, csúnya házak határolták.

Végigment az utcán, majd hirtelen megtorpant, amikor észrevette az őt üldöző férfit.

A Barna egy lámpaoszlopnak támaszkodott és pattogatott kukoricát evett egy keskeny, hosszú műanyag zacskóból. A férfi egyenesen a szemébe nézett.

Franco nem félt, csak egy kis izgalmat érzett. Körülnézett. Az utca szinte teljesen kihalt volt. A csendet egy dízelmozdony vontatta szerelvény zakatolása törte meg. A nehéz vagonok okozta dübörgést az utcán is érezni lehetett. Franco halvány mosolyt kényszerített az arcára, bár egyáltalán nem találta nevetségesnek, hogy rövid menekülési akciója után elkapják. Ha a Barnát azzal a feladattal bízták meg, hogy őt likvidálja, ehhez most itt a legjobb alkalom. Elindult a férfi felé, s megállt szorosan előtte. — Ízlik? — kérdezte.

A férfi tovább rágta a popcornot. Világos, semmitmondó szemekkel nézett rá. Úgy tűnt, mintha kék szemén szemellenző lenne, vagy valami egyéb anyag takarná, amely megakadályozza, hogy mögé pillantsanak. — Elmegy — mondta.

Franco úgy érezte, mintha megbénult volna. Bár vonzó lányok társaságában néha kissé félénk volt, most nem használt az önbizalmának, hogy anya-

világ rendezett környezetből s intenzív jogi tanulmányaiból hirtelen a bűnözés és az erőszak világába csöppent, s szembe kellett néznie azzal, hogy a rendőrség és a maffia üldözi.

Körülbelül negyvenöt évesnek saccolta ellenfelét, de lehet, hogy több volt. Keskeny, inas arca, a szája körüli mély ráncok s előreugró pofacsontja miatt éppúgy lehetett tudós, mint gengszter. Franco apja, a dél-kaliforniai maffia hadnagya egy gyilkos banda főnöke volt. Ez a tevékenység nem hátráltatta Ernesto Solót, aki első pillantásra komoly üzletembernek látszott, hogy gondos családapa legyen. Franco Solónak meglehetősen hosszú időre volt szüksége ahhoz, hogy rájöjjön bizonyos összefüggésekre, s megértse, hogy apja sok éven át Don Alfredo Plancatának, a dél-kaliforniai maffia főnökének parancsait hajtotta végre. Nem, apja külseje és jelleme közölt semmiféle összefüggés nem volt. Sokan tökéletes úriembernek tartották.

— Összefiskáltotta magát — állapította meg a Barna, továbbra is a popcornt rágcsálva.

Tényleg, szinte minden barna volt rajta. Slampos öltönyének alapszíne, a haja, barázdált arca, és kissé régimódi, hegyes orrú félcipője. Katonásan rövidre nyírt hajával, laza, ódivatú kinézetével lehetett volna angol turista is, de biztos, hogy nem az volt.

— Ön napok óta követ — mondta Franco. — Miért?

— Szükségem van magára — felelte a férfi.

— Mihez?

— Gyilkossághoz — válaszolta Barna.

Franco gépiesen felnevetett, anélkül, hogy tudta volna, miért. Ő is ölt már egyszer, szükséghelyzetben, de ez semmi esetre sem jelentette azt, hogy gyilkos lenne.

— Maga viccel — mondta Franco, de persze tudta, hogy a Barna komolyan beszél.

— Hosszabb ideje figyelem magát. Kiismerem magam a környéken. Amikor eltűnt a zsákutcában, pontosan tudtam, hol fog felbukkanni.

— Kicsoda maga? — kérdezte Franco.

— Majd később megtudja. Kövessen, kérem.

A „kérem” csak szóvirág volt. Az a mód, ahogyan a férfi beszélt, kétségtenné tette, hogy engedelmességet vár. Ellépett a villanyoszloptól, és a másik orra alá tolta a popcorn. — Kér maga is?

Franco megrázta a fejét. A férfi körül nézett, odaintett egy kisfiút, és nekiadta a zacskót. Gyilkos és emberbarát, gondolta Franco keserűen. Van ilyen. A saját környezetében is van rá példa.

Végigmentek az úton a Lincoln Streetig, átmentek a másik oldalra, és betértek a „Mason Place” nevű lokálba. Az ablak mellé ültek. A mögöttük levő asztalnál nem ült senki. Rajtuk kívül még négy vendég volt a lokálban, a bárpultnál álltak, s a tévében egy baseballmeccset néztek.

A Barna kávért rendelt, Franço egy kólát. Színes bőrű lány hozta ki az italokat, s rámosolygott Solóra. Ő nem viszonzta a mosolyt. Megszokta, hogy

a lányok megbámulják, s fel akarják hívni magukra a figyelmét, de ez nem tette elbizakodottá, s e pillanatban egyéb gondja is volt, mint hogy flörtöljön.

— Nézze csak meg ezt — mondta a Barna, és kivett a levéltárcájából egy csekket. Franco elé tette az asztalra. Az egy pillantással felmérte a rajta szereplő összeget.

Tízezer dollár.

— Azonnal megkaphatja a pénzt — magyarázta a Barna, mikor a felszolgálólány már hallótávolságon kívül volt.

Franco megfogta a poharat. Nem állt szándékában elfogadni az ajánlatot, bár sürgősen szüksége volt pénzre, de elhatározta, hogy ilyen módon nem szerzi meg. Tudni akarta azonban, miről van szó, s ki áll a Barna mögött.

— Kit kell eltennem láb alól? — kérdezte Franco.

— A személyről még nem döntöttünk, de biztosak vagyunk benne, hogy előbb vagy utóbb meg kell ölnie valakit — válaszolta a Barna. — Ebben nem tudjuk támogatni, egyedül kell cselekednie. Csak egyvalamit tudunk felkínálni: a pénzünket és a tanácsunkat.

— Maguk? — visszhangozta Franco.

— Ezt majd elmagyarázom. Azt akarom, hogy nekünk dolgozzon. Egyetlen célunk van: a szervezett bűnözés megsemmisítése. Ennek érdekében minden módszert felhasználunk, ami sikerrel kecsegtet.

— Figyelnek bennünket — mondta Franco anélkül, hogy a fejét elfordította volna.

— Ki? — kérdezte a Barna. Ő sem nézett körül.

— Az utca túloldaláról. Egy férfi a kapubeállónál. Újság mögé rejtje az arcát.

— Bravó. Ön remek megfigyelő. Megígéri, hogy segíteni fog?

— Semmit sem ígerek meg. Ki az a férfi?

— Ismerem. Nem kell tartania tőle — mondta a Barna.

A férfiak a bárpultnál felujjongtak. Franco a képernyőre pillantott. Kiírták az eredményt, aztán a Játékos nevét, aki vezetéshez juttatta csapatát.

— Maga megölt egy embert — szólalt meg ismét a Barna. Franco kortyolt egyet a poharából, s sikerült elrejteni megdöbbenését.

— Ön jól informált — mormogta.

— Maga szerepel a körözött személyek listáján — folytatta. — Üldözi az FBI, a rendőrség és a Cosa Nostra is.

— És most már ön — egészítette ki Franco.

— Igen. De mi nem akarjuk, hogy elkapják. Csak szeretnénk a helyzetét kihasználni. Azt hiszem, ez törvényes. Semmire sem kényszerítjük.

— Oké, maga felkutatott engem. Tudja, hogy a hadnagy halála az én lelkem szírád, de azt valószínűleg nem tudja, hogy került erre sor. A fickót megvásárolta a maffia. Törbe csaltak. Azt akarták, hogy letartóztassanak, és „menekülés” közben lelőjenek. Önvédelemből tettem.

A másik halványan elmosolyodott. Mintha téli bágyadt napfény világítaná be a jeges tájat. — Ezt én is tudom. De ezzel nem állhatok a bíróság elé. Magának pedig az a problémája, hogy az állítását nem tudja tanúkkal igazolni. A rendőrség oltalmazón áll halott kollégája mellé. A testületi szellem és politikai szükségesség is ezt diktálja. Azonkívül a hadnagy nem volt olyan bolond, hogy leleplezze magát.

— Nem szükséges elmagyaráznia, milyen kilátástalan a helyzetem. Én is tudom.

— Annál jobb. Adunk magának egy lehetőséget, hogy a felszínen maradjon. Csak egyet, többet nem.

— Mit jelentsen ez?

— Bár tisztában vagyok vele, hogy a hadnagy korrupt volt, s az volt a feladata, hogy magát eltegye láb alól, több ok miatt is, a kisujjamat sem mozdíthatom önért. Csak megkérhetem, hogy nekünk dolgozzon.

— Maga viccel velem. Lehet, hogy a maffiának dolgozik. Talán Don Alfredo Plancata barátja. Vagy az ellensége. Lehet, hogy arra akarnak felhasználni, hogy elvégezzem a piszkos munkát, amihez mások nem elég bátrak, vagy nem elég ügyesek.

— Ezredes vagyok. Warner ezredes.

— Én pedig admirális vagyok — vágott vissza Franco. — A tengerészetnél. A víz az én elemem, már a nyakamig ér.

— Én nem viccelek. Sohasem fogja megtudni, hogy az igazi nevemet mondtam-e, vagy fedőnévvel dolgozom. Arra sem lesz lehetősége, hogy felkeressen az irodámban, s megbizonyosodjék róla, hogy valóban ezredes vagyok —, de meggyőződése, hogy lassan megérti majd, nem azokhoz tartozom, akiknek az apja dolgozott, s akik megölték.

— Jogász vagyok. Csak a tények érdekelnek, más semmi.

— Elbeszélgettem néhány professzorával — mondta a Barna, és lassan megkavarta a kávéját. Még egy kortyot sem ivott belőle. - Ön kitűnő tanuló volt. Világosan, logikusan gondolkodik, de ugyanakkor megvan magában a megfelelő érzékenység is. Nagyra becsülöm az olyan embereket, mint ön. A keménység nálunk önmagában nem elég. Csak érzékeny ember képes felismerni, átlátni és végül megsemmisíteni az ellenséget. Azt a férfit a túldalolon egy átlagember aligha vette volna észre. Mi nem alkalmazunk akárkit. Semmi kedvünk az ellenség karjába szaladni.

— Attól félek, ön túlbecsülj a képességeimet. Apám sohasem ismertette meg részletesen a munkájával. Sok egykori munkatársát ismerem, Plancatát is, de ismereteim a maffiáról korántsem olyan átfogóak, mint ön feltételezi.

Miközben beszélt, rájött, hogy Warner ezredes az igazságot mondja. Warner a bűnözés ellen harcolt, de hasonlóan a titkos ügynökökhöz, nem beszélhetett a munkájáról, a pénzforrásairól, s a megbízóiról sem.

A csekk még mindig előtte feküdt az asztalon. Warner a szájához emelte a csészét, gondosan ivott, s közben az ablakon át az utca túloldalára, a bejáratnál újságot olvasó férfira pillantott.

— Kötelességem, hogy figyelmeztessen megbízatása veszélyességére — mondta Warner, és letette a csészét. A keze keskeny, majdnem nőies volt. Nem viselt gyűrűt.

— Lehet, hogy megölik — folytatta. — Ha ez történné, semmit sem tehetek önért. A nyilvánosság számára ön, valószínűleg csak egy meggyilkolt bűnöző lesz. Senki sem fog könnyet ejteni magáért. Senki sem fogja megtudni, hogy a hazáját szolgálta.

— Respektálok — gúnyolódott Franco. — Ön igazán mindent elkövet, hogy fedettesse ezt a tízezer dollárt

— Gyorsan meg fogja érteni, hogy ez nehezen megkeresett pénz — válaszolt Warner.

Franco magához vette a csekket.

— Az volt a szándékom, hogy elutasítom az ajánlatát — mondta. — Most mégis elfogadom. Tetszik az őszintesége. Egyébként nincs más választásom. Számíthat rám. De hogyan és mikor érhetem el önt, ha szükségem lenne magára ?

— Alapjában véve fantom maradok az ön számára, olyan valaki, akiről ezt hiszi, hogy ismeri, de akinek a neve nem szerepel a telefonkönyvben, akinek a lakása vagy a szolgálati helye az ön számára elérhetetlen marad. Ugyanakkor azonban számunkra szükséges, hogy állandóan tudjuk, hogy ön hol tartózkodik. Hogy ezt megvalósíthassuk, kidolgoztunk egy egyszerű és könnyen áttekinthető módszert. De ezt majd elmagyarázom később. Megbízom önben, Solo, de ez nem zárja ki, hogy be kell tartanom a csoport játékszabályait. Próbára kell tennem.

— Vissza kell adnom a csekket, ha nem állom ki a próbát? — kérdezte.

— Nem — válaszolta Warner lassan és nyíltan, egyenesen Franco arcába nézett. — A próba olyan kemény és veszélyes, hogy érte tízezer dollár kevésnek, szinte borraavalónak tűnik.

— Életveszélyes? — kérdezte Franco, és a gyomra összerándult.

— Igen — hagyta helyben Warner, és ismét a csészéje után nyúlt. — Életveszélyes.

— Hallgatom — mondta Franco.

— New Yorkba repül. A repülőjegyt félretettük a nemzetközi repülőtéren. A tizenegyes pénztárban Franco Wilson nevére szól. Ez a név szerepel a hamis útlevelében is, nem?

Franco a szemöldökét ráncolta. — Van valami, amit nem tud rólam?

— Nagyon sok minden, gondolom — válaszolta Warner —, de remélem, tudjuk az adatokat, ezekre szükségünk van. Oké. Körülbelül huszonkét órákor érkezik a Kennedy repülőtérre, s bemegy a városba. A maga dolga, hogy hol száll meg. A lényeg, hogy részt vegyen az esküvőn.

— Milyen esküvőn?

— Nagy esemény lesz. Egész New York erről beszél. S nem csak New York. Alicia Baretta és Frank Garetano esküvője az év eseménye.

— Csak maffiakörökben.

— Nekünk is az — vélte Warner.

— A szindikátus egyik főnökének a lánya hozzámegy a kápo reményteljes ivadékához — mondta Franco. — Mi különös van ebben? Ez ebben az országban gyakorta előfordul. A maffiacsaládok másoknál jobban őrzik a hagyományt s a családi összetartozást Minden keménységük ellenére alapjában vége szentimentálisak, bár tulajdonképpen csak azt teszik, amit minden más gazdag család. Azon fáradoznak, hogy a vagyon ne kerüljön idegen kezekbe.

— Nincs kifogásom a tradíciók ellen, de ebben az esetben a házasság azt a célt szolgálja, hogy egy új hatalmi központot alakítsanak ki. A Baretta és a Garetano család ritkán avatkoztak bele egymás ügyeibe. Respektálták egymás területét, bár időnként előfordultak viták, amelyek egymás likvidálásá-

val végződtek, adódtak feszültségek, amelyekből mi, vagy a rendőrség profi-
tálhattunk. A két család egybeolvasztása egy újfajta, jövődelmezőbb koordi-
nációhoz vezet Nem szükséges elmagyaráznom önnek, hogy ez mit jelent
számunkra. Ezért elhatároztuk, hogy megakadályozzuk a házasságot. Ezt ön
fogja megtenni.

— Ez lehetetlen. Nem ismerem sem Aliciát, sem Frankot. Egyiküket távo-
lítsam el? Ha ez az elképzelése, sajnálom, de vissza kell adnom a csekkjét.

— Ön tanú lesz az esküvőn, s el fogja csábítani a menyasszonyt — mondta
Warner.

Franco pislogott. Azt hitte, rosszul hall. Warner halványan elmosolyodott.

— Aliciának van egy unokatestvére, körülbelül egy idős magával, jogot ta-
nul, s nagyjából úgy néz ki, mint maga. Négy centiméterrel kisebb ugyan, de
ezt senki sem fogja észrevenni.

— S én játszom el az ő szerepét?

— Igen. Az unokatestvéré Luigi Calzorának hívják. Még sohasem járt a
rokonainál New Yorkban, tehát csak bizonytalan elképzelésük van arról,
hogy is néz ki Luigi, csak fényképről ismerik.

— Akkor miért választották Luigi Calzorat tanúnak? — csodálkozott.

— Luigi anyja, Rebecca Calzora a menyasszony nagynénje, komoly hölgy,
aki Denverben egy prominens ügyvéd felesége. A férje nem bolond, ismeri
a sógora üzelmeit, de sohasem próbált Baretlinek tanácsokat adni vagy kiok-
tatni. Baretti ezt respektálta, a gyengéje Calzora és a fia. Nagy súlyt fektet
arra, hogy a lánya esküvői tanúja büntetlen előéletű legyen — egy makulát-
lan állampolgár.

— Egy pillanat — szólt közbe Franco. — Luigit tehát meghívták, és felte-
hetőleg beleegyezett, hogy elutazik New Yorkba. Ki gondoskodik arról, hogy
nem fog megjelenni az esküvőn?

— Ezt nyugodtan ránk bízhatja. — Warner kivett egy borítékot a zsebéből.

— A Wilson névre kiállított útlevelem New Yorkba repülhet, de ott olyan
papírokra van szüksége, amelyekben Luigi neve szerepel. Itt vannak. A borí-
tékban megtalálja a fiú rövid életrajzát is. Vannak arra is utalások, mit fe-
leljen, ha a „szülei” egészségi állapota felől érdeklődnek. Látja, mindenre
gondoltunk, hogy ne legyenek nehézségei.

— A végét megspórolhatta volna magának — vélte Franco.

— Igaza van, felesleges volt — válaszolt az ezredes. — Egyik nehézséget
követi majd a másik. Remélem, van magában annyi rögtönzőképesség, hogy
megbirkózzon a feladattal.

Kinyílt az ajtó. Egy körülbelül harmincéves férfi lépett be, egy szőke óriás,
farmerben és gyapjúkardigánban. Kissé ingatagon állt a lábán.

— Egy sört! — üvöltötte. — De jéghideg legyen! — Nem várta meg a vá-
laszt, gyorsan körülnézett, meglátta a két férfit az ablaknál, és tántorogva el-
indult az asztaluk felé. Két kezével rátámaszkodott az asztallapra, és elvi-
gyorodott.

— Szomjas vagyok, fiúk — mondta. — Egész nap úton vagyok, hogy a
szomjamat csillapítsam. — Francóra nézett és odanyújtotta a tenyerét. —
Adj egy ötöst, szépfiú, vagy egy tízest. Akkor én is kedves leszek hozzád.

A bárpultnál ülő férfiak hátat fordítottak a tévének, látni akarták, mit tesz
Franco. A tulaj alacsony volt és cingár, s úgy tett, mintha az egész nem rá

tartozna. Világos volt, hogy fél az óriástól, s nem akar megkockáztatni egy verést.

— Tűnj el — vetette oda Franco.

A szöke kiegyenesedett. Felvonta a szemöldökét. — Ezt nem gondolod komolyan — mondta. Nem így viselkedik egy irgalmas szamaritánus. — Jobb kezével elkapta Franco gallérját, s felrántotta ültéből. — Oké. Nincs elajándékozni való pénzed — folytatta megváltozott hangon a szöke. — Meg tudom érteni. Küzdjünk meg érte. Aki nyer, az fizet!

Franco keze élével pontosan talált. Az óriás jobb keze oldalra lendült, el-fintorodott, és egy lépést hátrált.

Solo kihasználta a lehetőséget, előjött az asztal mögül. A szöke újra ütött. Az ütés erőteljes, precíz, sőt elegáns volt, ellentétben tántorgó, bizonytalan járásával.

Azonnal megértette, mi folyik. Nem tudta, dühös legyen-e vagy mulasson a dolgon, de nem sokáig tűnődött ezen, visszaütött. Jól jött, amit a kollégiumban és az egyetemen tanult. Akkor se ingott meg, amikor ellenfele néhány mélyebb ütéssel próbálkozott. Franco ballal ütött, s eltalálta a szöke állkapcsát. Az térdre esett. De nem maradt sokáig úgy. Felugrott s szögletes koponyáját a másik lágyékába fúrta. Franco levegő után kapkodott, s visszatáncolt. Az óriás egy pillanat alatt kiegyenesedett, s utána kapott. De ő kirkakta az egyik lábát a kese hajú elbotlott, majd keze élével annak tarkójára sújtott, s ez végleg eldöntötte a küzdelmet.

— Ez nem volt okos gondolat — zihálta.

— Tessék? — kérdezte Warner.

— Azzal bízta meg a fickót, hogy ellenőrizze a reflexeimet.

Warner halkan nevetett. — Igaz. Meg kell értenie. Biztosnak kell lennem abban, hogy az embereim meg tudják védeni magukat.

Az óriás lassan feltápáskodott, s a pulthoz tartott. Ott állt a söre. Megfogta a poharat, odament az asztalhoz, és megkérdezte: — Minden rendben?

— Köszönöm, Baxter — mondta Warner.

Baxter vigyorgott, Francóra kacsintott, kiitta a sörét, fizetett és elment. A tulaj és a vendégek elképedtek. Nem értették, mi ez az egész.

— Úgyesebben kell védekeznie — állapította meg Warner. — De a támadás, az tökéletes. Foglalkozunk megint a megbízatásával. Világos, hogy min-dennek a legénybúcsún kell megtörténnie, vagyis holnap. Az esküvőt holnap-utánra tűzték ki. Nem kerülhet rá sor.

— Tételezzük fel, hogy mindkét család s a vendégek is elhiszik, hogy én vagyok Luigi Calzora. Hogyan tudom elcsábítani a menyasszonyt?

— A borítékban nemcsak ütlelvél és életrajzi feljegyzések vannak, de egy vékony műanyag zacskó is szürke porral. Szórja bele a menyasszony poharába. Azonnal feloldódik, s negyedórán belül hat.

— Méreg? — kérdezte Franco a homlokát ráncolva.

— Isten ments, dehogy. Meg fogja változtatni a lány lelki alkatát, hacsak ideiglenesen is. Alicia bolondulni fog a férfiakért, legalábbis fogékony lesz minden erotikus kezdeményezésre. Megvizsgáltuk a port. Tizenöt percig várnia kell, csak utána hat. A hatás tíz percig tart, aztán gyorsan múlik. Egy óra múlva a lány rosszul lesz, addigra el kell érnie a célját.

— Ez a legbolondabb ötlet, amit valaha is hallottam — mondta Franco.

— Az embereim és én arra specializálódunk, hogy bolond ötleteket való-
sítsunk meg — vélte Warner.

— Saját maga is végrehajtaná a tervét? — tudakolta Franco.

— Egy elméleti ember ritkán aktivizálható. De ne filozofáljunk. A felada-
tok elosztása világos. Mi előkészítjük az akciót, ön végrehajtja. Ha a vőle-
gény, a barátai vagy a családtagok Aliciát és magát egyértelműen intim hely-
zetben találják, tökéletes botrány lesz. Verekedés lesz, ha nem valami ros-
szabb — s az esküvőre nem fog sor kerülni.

— Ismerem az olasz családok becsületkódexét. Ha a vőlegény tényleg ilyen
helyzetben talál engem, nem fog habozni, lelő, mint egy veszett kutyát.

Warner mosolygott. — Nem vitatom, hogy sokat kockáztat. A feladat élet-
veszélyes. Már mondtam.

Franco gondolkozott. Aztán elővette a levéltárcájából a csekket, és vissza-
adta az ezredesnek.

- Ez a szerep nem tetszik nekem, köszönöm.

— Később izgalmasabb feladatokat is kap majd — mondta Warner, s nem
nyúlt a csekkhez. — Lesznek köztük könnyebbek is, nehezebbek is. Ne felejt-
se el, hogy próbára akarjuk tenni. Csak egy komolyabb feladattal győződhe-
tünk meg a képességeiről.

— Elfelejtí, hogy a lányokkal szemben félnék vagyok — emlékeztette
Franco.

— Ez igencsak hat a fiatal nőkre — gúnyolódott az ezredes. — Hagyatkoz-
zon nyugodtan a por hatására, s ne felejtse el, hogy gyakorlatilag mindenki
hasznát húz ebből a dologból. Tehát maga rúgjon labdába.

— Végül is teljesen mindegy, kinél van a labda — vélte Solo. — Alicia ta-
lán valaki mással fog szórakozni. Ennyi az én esélyem.

— Nekünk csak az eredmény számít — hangsúlyozta Warner. — De két-
lem, hogy bárki a vendégek vagy a barátok közül veszi magának a bátorsá-
got és kikezd a menyasszonnyal. Ő tabu a többieknek.

— Az alkohol vakmerővé teszi majd őket — jósolta Franco.

— Ha valaki más leveszi az ön válláról a feladatot, én azzal is egyetértek.

— És ha nem ez történik?

— Tudja, mi a feladata, ugye? Nem kell megismételnem.

Franco a csekkre meredt. Megint eltette.

— Szurkoljon nekem.

— Sok szerencsét kívánok — válaszolt az ezredes.

*

A menyasszony szüleinek háza Hillcrestben volt, s első látásra nem tűnt
egy szindikátus főnöke erődtímenyszerű otthonának. A fehér, rusztikus épü-
let egy hatalmas parkszerű kert közepén állt, amelyben a kicsi, játékosan
kialakított lugasok és teaházak csak egy jól szervezett megfigyelő- és elhárító-
hálózat célját szolgálhatták. A fejlett elektronikával felszerelt támaszpontot
a központból, a ház emeletéről irányították. Itt ült és uralkodott Matt Stark.

Matt Stark amerikai volt, nem tartott kapcsolatot olasz családokkal, elődei
Írországból származtak. Igazságtalanul elbocsátották a hadseregből, s most
már három éve Paolo Baretlinek szolgált. Stark néhány individuálisan

gondolkodó és cselekvő gerillából szívós, ütőképes csoportot alakított ki, Stark befolyása növekedett a családban, becsülték józan gondolkodásmódját, tudták, hogy bizhatnak az eszében.

Ez a Matt Stark volt az, aki a legénybúcsúztató kora délutánján fogadta Francót, természetesen örömmel, hiszen Stark tudta, mivel tartozik a vendégeknek és az ünnepi eseménynek. Mégis világos volt, hogy ő a biztonsági szűrő, az a feladata, hogy ellenőrizze a kevésbé ismert vendégeket.

— A nagybátyjánál épp vendég van, néhány percre várnia kell — mondta Stark, s majdhogynem alázatosan odatolt egy karosszéket Francónak. — Remélem, kellemes útja volt?

— Köszönöm, már tegnap este megérkeztem, a Sheratonban szálltam meg.

Stark felvonta bozontos szemöldökét. Erős koponyája és rövidre nyírt haja volt. Ha nevetett vagy mosolygott, a szeme akkor sem tükörözött semmit, úgy nézett ki, mintha festett porcelán lenne. Foga fehér és erős volt. Sötétkék öltönyt és világoskék selyeminget viselt. Fekete bársony nyakkendőjét kézzel kötötte meg.

— De hát ez lehetetlen! — kiáltott Stark. — Előkészítették önnek az egyik vendégszobát, végül is a családhoz tartozik!

Franco nevetett. — Papa megkért, hogy beszéljek két New York-i kliensével. Valamiféle közjegyzői változtatásról van szó. A szállodában kellett fogadnom az urakat. A nagybátyámmal szemben udvariatlanság, és értelmetlen is lett volna, ha itt fogadom őket.

— Belátom — vélte Stark —, de ma természetesen itt alszik — ha egyáltalán lesz szó alvásról. Ne bajlódjon a csomaggal és a számlával, majd valakit odaküldök, aki intézkedik.

— Nem, még egyszer vissza kell mennem a szállodába, de szívesen itt töltöm a következő éjszakát — mondta Franco. Eszébe jutott, hogy a Wilson névre kiállított útlevél a csomagjában van. Nem kockáztathatta, hogy Stark vagy az emberei megtalálják.

Stark nevetett. — Ahogy parancsolja. A legénybúcsú zajos és féktelen lesz. Hajnal előtt senki sem kerül majd ágyba. Hirtelen elkomolyodott, megfogta a nyakkendő szalagját és bocsánatkérően azt mondta: — Van még egy aprócska dolog, amit el kell intézni, és előre is kérem a megértését. Ön még sohasem járt ebben a házban, alig ismerik itt, s örülnek, hogy ez most megváltozik. De meg kell bizonyosodniuk arról, hogy ön valóban Luigi Calzone. Én vagyok felelős a család és a vendégek biztonságáért. Remélem, megérti, hogy meg kell kérnem, mutassa meg az igazolványát és természetesen a fegyverét is ...

Francónak a szempillája se rezdült. Csak fölemelte az állát. A hangja kemény, egyenesen fagyos lett. Határozottan érezte, hogy Stark praktikája nem nyerte meg a tetszését. — Nincs szükségem fegyverre, tehát nincs is nálam fegyver. Az igazolványomat nyugodtan megnézheti.

Átadta Starknak az útlevelet, amelyet Warnertől kapott. Stark átlapozta.

— Nem szerepel benne külföldi út — állapította meg. — Azt hittem, tavaly Párizsban járt?

A terv, amit Warner felépített, hirtelen összedőlni látszott, mindenesetre

Franco azonnal megértette, hogy az ezredes emberei a nagy sietségben valami fontosat elfelejtettek.

— Igaz — bólintott Franco. — Aztán elveszítettem az útlevelemet. Hogy pontos legyenek, ellopták, és kaptam egy újat.

Stark nevetve adta vissza az útlevelet. — Azt hiszem... — kezdte. Mögöttük kinyílt az ajtó. Egy fekete hajú, karcsú lány lépett be, s széttárt karokkal, ragyogó mosollyal sietett Francóhoz.

— Luigi kuzin! — kiáltotta. Franco gyorsan fölemelkedett. Kissé erőltetetten nevetett, amikor a lány átölelte. Jobbról, balról csókot lehelt az arcára, s meglepődve látta, milyen szép is Alicia. A lány természetes volt, sötétbarna szemében tűz lobogott. A zöld pánt a homlokán ugyanolyan színű volt, mint a blúza. Fehér, bő szoknyát viselt. Nem lehetett nem észrevenni makulátlan alakját, hosszú, formás lábait és meglehetősen erős felsőtestét.

Franco elmondta előre átgondolt szövegét, átadta „szülei” üdvözlését, s így fejezte be: — Mama és papa nagyon sajnálják, hogy nem vehetnek részt a nagy eseményen, de az orvos megtiltotta nekik a hosszú utat.

Alicia belekarolt, s kivonszolta a szobából, anélkül, hogy akár egy pillanást is vetett volna Matt Starkra. Franco hátrapillantott a válla fölött, s bocsánatkérően nézett Starkra.

Stark felegyenesedett.

Acélkék szemében gyűlölet és sóvárgó vágy keveréke lobogott. Amikor észrevette, hogy Franco figyel, mosolyt erőszakolt magára.

— Még találkozunk — mondta. — Kellemes itt-tartózkodást kívánok önnek, Sir.

Ha Franco felületes megfigyelése helyesnek bizonyul, úgy Alicia és Stark közt mély szakadék tátongott. A lány levegőnek nézte, nem vett tudomást a férfiről. Stark érzelmei gyűlölet és vágyakozás közt ingadoztak. Valami törtenhetett kettőjük közt. Valószínűleg a férfi egyszer megpróbált közeledni Aliciához, s a lány rendre utasította.

— Olyan sokat hallottam rólad, mindig arra vágytam, hogy egyszer megismerjelek — súgta Alicia, miközben Francót az apjához vezette. Alicia anyját kisebb szélütés érte, pihennie kell, de reméli, hogy legalább az esküvői szertartáson részt tud majd venni.

— Úgy látom, nagyon boldog vagy — fordult Franco Alicia felé.

— S ez baj? — kérdezte a lány elpirulva, s kerülte Franco kérdő tekintetét.

— Dehogysis. Frank prima fickó.

— Ismered őt?

— Csak hallomásból.

— Igen, én is azt hiszem — mondta Alicia. Örült, hogy az ajtónyitással befejezheti ezt a témát Két kézzel betolta Francót a szobába, és felkiáltott: — Itt van ő, papa!

Paolo Baretti előjött az íróasztala mögül, s tartózkodóan mosolygott. Baretti az átlagosnál valamivel magasabb, markáns arcú férfi volt, hátrafésült haját befestette. Szürke hajszálak csak a halántékán nőttek. Egészséges, de szabálytalan fogai voltak, s egész lénye az öregedő charmeur benyomását keltette. Dolgozószobája nem volt túl nagy, s nélkülözött mindenféle luxust. Don a saját ízlése szerint bútorozta be. Az egyszerűség dominált benne.

Warner feljegyzései alapján a Don csak három dolgot szeretett: a családját, a hatalmat és a pénzt.

A házat csak a családja kedvéért rendezte be drágán vett luxusbútorokkal, ő maga eléledégtelt volna egy egyszerű lakásban is.

A férfiak üdvözölték egymást, s Franco ismét előadta a meséjét. Leültek, szokásos közhelyeket ismételgettek, majd Baretti néhány kérdést tett fel Calzora egészségi állapotára vonatkozóan, Franco pedig ledarálta az odaillő válaszokat.

A beszélgetés pontosan öt percig tartott, majd a Don halaszthatatlan ten-nivalóira hivatkozva elnézést kért. Végül így szólt: — Ma este, remélem, egy kicsivel több időt tudunk majd együtt tölteni. Ugye, velünk vacsorázol?

— Köszönöm, szívesen — mondta Franco.

Vacsoránál Franco megismerte a vőlegényt. Frank Garetano bizonyos tekintetben hasonlított Aliciára. Rajta sem lehetett észrevenni, hogy olyan családból származik, ahol a családfe hullákon gázol keresztül, s sikereit brutális gátlástalanságának köszönheti. Frank sötét haja vörös árnyalatú volt, szívesen és sokat nevetett, isteníttette Aliciát, s láthatóan jól érezte magát a szerelmes vőlegény szerepében. Frank derűs lénye, jó modora és magabiztos fellépése jellemző volt a maffia új generációjára. A hatalom elűzte a régi nyersség nyomait. A jólneveltséget többre értékelték, mint a kést és a revolvert — de ez nem zárta ki, hogy egy olyan férfi, mint Frank, jól tudjon bánni ezekkel az eszközökkel.

Francónak ezúttal is felelnie kellett a „szüleire”, és a tanulmányaira vonatkozó néhány kérdésre, s ezt ügyesen meg is tette. Ugyanakkor zárkózottan mutatkozott, amit a Don családja nagy elégtétellel nyugtázott.

Vacsora után megjöttek az első vendégek, akik ismerték egymást, szabadon és kötetlenül beszélgettek. A menyasszony és a vőlegény most is egyértelműen a középpontban maradtak, ők nyitották meg a táncot, amelyhez egy híres zenekar szolgáltatta a zenét.

Francót körbevették. Alicia kuzinjaként mutatták be, s mindenki akceptálta őt. Egy csinos szőke lány, akivel Alicia Svájcban együtt tanult az internátusban, állandóan a társaságát kereste, de egyébként sem igen hagyta magát.

Majdnem egy egész éjszakája maradt, hogy végrehajtsa Warner megbízását, de nyilvánvaló volt, hogy az elmélet és a gyakorlat között óriási szakadék tátongott. Mindjárt a pornál kezdődött a probléma. Hogyan szórja bele észrevétlenül Alicia poharába? Alicia gyönyörű volt kivágott türkiz színű brokátruájában, ő volt a társaság kedvence. Keveset ivott. Amíg az asztalnál ült, szinte lehetetlen volt észrevétlenül végrehajtani a manővert.

Franco táncolt Aliciával, ezt az udvariassági gesztust a vőlegény és a vendégek is elvárták tőle. De a táncból váratlanul több lett, mint amire számított, ez meglepte és problémák elé állította. Alicia láthatóan nem bírta az italt, zabolátlanná vált, de volt, ebben a féktelen jókedvben valami túlzó és görcsös, az öröm mögül a hisztéria is kihallatszott.

— Ma délután megkérdezted, boldog vagyok-e — mondta a lány, és Franco nézett. — Nem vagyok az.

— Nem?

— Frank igazán kedves. Olyan férfi, akinek jövője van, ahogy a papa mondja, de én undorodom tőle.

— Alicia ...

— Ne szakíts félbe. Ez számodra megdöbbenő. Meg tudom érteni. Talán azt hiszed, hogy részeg vagyok. Tényleg becsíptem egy kicsit. Ha találkoztam volna egy olyan férfival, amilyen te vagy, nem egyeztem volna bele ebbe a házasságba. Sohasem akartam hozzámenni Frankhez, de tudod, hogy megy ez a mi családjunkban. Papa döntött. Én pedig engedelmeskedtem.

— Frank tudja, mi a véleményed erről az egészről ?

— Biztosan. De nem törődik velem. Szépnek talál, Baretti vagyok, reprezentatív tulajdonként fog mutogatni, és a továbbiakban is lefekszik majd minden lánnyal, mint eddig.

— Nevetsz, miközben ezt mondod — állapította meg Franco.

— Sínom kéne? Mindenki minket néz. Én vagyok a ragyogó menyasszony. Tudom a szerepem.

— Az apád nem szörnyeteg. Miért nem szóltál neki, miért nem tiltakoztál a döntése ellen? Biztos vagyok benne, hogy respektálná az érveidet és az érzéseidet.

— Túl sok Frank van ezen a világon — vélte Alicia rezignáltan. — Ő vagy egy másik — mi a különbség?

— Fiatal vagy ahhoz, hogy így beszélj. Szép vagy. Őszintén szólva nem értem a viselkedésedet.

— Ha lenézel, megérdelem — suttogetta Alicia. — Rendes olasz lány vagyok. Még szűz. Tudtad?

A férfi nyelt egyet, és nehezeire esett uralkodnia egyre növekvő zavarán. Bizonyos szimpátiát érzett Alicia iránt, vonzódott a lányhoz. Franco azon tűnődött, mit tehetne, hogy elkerülje a konfliktust.

— Gyere velem — mondta hirtelen Alicia. Megfogta Franco kezét, és bevezette a házba. A férfi észrevette, hányan követik őket tekintetükkel, köztük a mindenütt jelen levő Matt Stark és a főnöke, a Don.

A zenekar a kertben játszott, a vendégek a teraszon táncoltak. Itt állították fel a hatalmas büfét is. Franco becslése szerint körülbelül ötven vendég gyűlt össze. Legtöbbjük harmincévesnél fiatalabb volt, a jegyesek barátai és barátnői. Az esküvőn idősebbek is lesznek majd, de a legénybúcsú rendezését átengedték a fiataloknak.

Atmentek a nagy szalonon, beléptek a hallba. Franco megállt. — Mit akarsz tenni?

— Beszélnem kell veled. Egyedül. Fent, az én szobámban.

— Mit fognak gondolni a többiek?

— Füttyölök rá, hogy mit gondolnak. Az unokatestvérem vagy. Jogom van beszélgetni veled.

Franco habozott, aztán követte Aliciát az emeletre. Beléptek a lány szobájába. Alicia felkapcsolta a villanyt, bezárta az ajtót, aztán Franco szemébe nézett. A szemhéja vibrált.

— Szépnek találasz? — kérdezte.

— Igen — válaszolta a férfi.

— Akkor tegyél magadévá — mondta szinte vadul, — A tiéd vagyok.

Franco megértette, mi megy végbe Aliciában. Apja, a Don gyakorlatilag összehoronzta valakivel, akit nem szeret. Egy olyan férfihoz fog tartozni, aki nemcsak hogy semmit sem jelent számára, de akit le is néz.

Alicia nem akarta Frank Garetanónak adni, amit az elvárt tőle. Az alkohol táplálta dac Aliciát arra készítette, hogy még az esküvő előtt odaadja magát egy olyan férfinak, akiről úgy vélte, az vágyai és álmai megtestesítője.

Franco bizarnak és grotesknek találta, hogy egyszeriben elvesztette jelentőségét a por a zsebében, s hogy az ölébe esett az, amit Warner kémikusai és okoskodói olyan gondosan előkészítettek.

Csak egy bökkenő volt. Rajta kellett volna kapniuk, különben az egésznek nincs semmi értelme.

Azaz nem egészen! Alicia szép lány volt, kíváncsú, tizenhét éves szűz és mindössze húszéves. Félre hát az aggályokkal, hiszen ha most nem veti le azokat, legkésőbb holnap egy törekvő gengszterfőnök elveszi mindazt, amit ő elutasított.

— Csókolj meg — lehelte Alicia.

A lány remegett. Nem volt már ellenkezés benne; erkölcs, neveltetés egy pillanat alatt foszlott semmivé. Franco gyengéden, szinte apaian ölelte át Aliciát. A lány feje hátrahanyatlott, lélegzete felgyorsult. Franco érezte fiatal, hajlékony testének forróságát, száját Alicia ajkára szorította, előbb gyengéden, aztán nyelvvel megízlelte a tűzpiros ajkak csókját, s jólesett neki a lány szenvedélyes válasza. A lány belekapaszkodott, féktelenül vadul csókolta.

Kopogtak.

Szétrebbentek, Alicia, legalábbis úgy tűnt, egy csapásra kijózanodott. Egyik kezével végigsimított a haján, aztán az ajtóhoz ment és elfordította a kulcsot a zárban. Az ajtó kinyílt. Alicia apja állt a küszöbön. Rá sem pillantott Francóra, — Miért zárkózol be? — kérdezte a lányát.

— Szerettem volna néhány dolgot megkérdezni Luigitól, és nem akartam, hogy zavarjanak — válaszolta Alicia. — Ő persze ellenezte, nem találta helyesnek, hogy bezárkózzunk, de végül is én győztem. Mit akarsz itt? Nem tehetem ebben a házban legalább egyetlenegyszer azt, amit szeretnék?

— Természetesen azt teheted, amit akarsz — de nem ezen az estén, és nem így. — Luigira nézett. — Lekíséred Aliciát. Azonnal.

Sarkon fordult. Alicia becsapta mögötte az ajtót, nekitámaszkodott, és lehunyta a szemét. Holtsápadt volt, mondani akart valamit, de mégsem szólalt meg.

— Jobb, ha lemegyünk — mondta halkan Franco.

Alicia felvonta a szemöldökét. — Félsz? Persze, hogy félsz. Mindenki fél tőle. Csak a kisujját kell mozdítani, s a porban csúszik előtte mindenki.

— Mit tudsz apádról? — kérdezte Franco.

— Valamikor szerettem. Szigorú volt, de gyengéd, istenítt engem, a tenyerén hordozott. Megadott mindent, amit kívántam. Legalábbis azt hittem. Ma már tudom, csak egy bábu voltam élete sakkjábláján. Ő határozza meg, mikor és mit csináljak.

— Biztosan a legjobbat akarja neked.

— Lehet, de miért nem kérdezte meg egyetlenegyszer sem, hogy én mit akarok? — kérdezte Alicia.

— A hagyomány szerint cselekszik — szólta Franco nevetve. — Szerinte a lányok kedves kis butuska lények, egy napon majd megbízható, jó anyákká válnak, de életútjukat a gondolkodó férfiak határozzák meg: előbb az apa, aztán a férj.

— Csókolj meg — mondta a lány, és hozzálépett. — Megszédít a hangod. Szeretem hallani.

— Az apád vissza fog jönni.

— Füttyölök rá — suttogta Alicia.

Franco karjába zárta a lányt. Most még vadabbul és szenvedélyesebben csókolták egymást, s most már nemcsak Alicia kívánta a férfit.

Franco azon tűnődött, mi fog történni, ha a Don másodszor is felbukkan, de az ajtó nem nyílt ki. Paolo Baretti csak egyszer adta ki az utasításait, s magától értetődőnek tartotta, hogy senki sem mer ellentmondani neki.

Hirtelen a hátuk mögött felrántották az ajtót. Szétrebentek. A küszöbön Matt Stark állt, ökölbe szorította a kezét, dühösen vicsorított, kivillantva fantasztikus fogait.

— Tudtam — mondta.

Alicia elsápadt. Rémület, félelem és felháborodás tükröződött az arcán. — Hogy mer kopogtatás nélkül betörni ide? — nyögte ki. Stark belépett. Becsukta maga mögött az ajtót. — Mindenért felelős vagyok, ami ebben a házban történik — az ön biztonságáért is, Alicia.

— Mit jelentsen ez? Luigi az unokatestvérem!

— Nem úgy csókolta meg, mint egy családtagot szokás — mondta Stark. — Arra kérte, hogy feküdjön le magával.

Franco azonnal kapcsolt. Stark elhelyezett valahol a szobában egy poloskát, s végighallgatta az egész beszélgetést. Alicia is rájött mindenre. Egész testében remegett a felháborodástól. — Hogy merészelt kémkedni utánam ... ? — sziszegte.

— Tudnom kell, ki fenyegeti önt — gúnyolódott Stark. — S ha ez a jó szándékú biztonsági intézkedés éppen ellentétes eredményt hoz, az nem az én hibám.

— Istenem, rosszul vagyok — mormolta Alicia, s úgy látszott, menten elájul. Franco egyik karjával átkarolta, s szorosan tartotta a lányt.

— Maga hallgatni fog — szólta Starkhoz.

Az vigyorgott. — Miért ne? Nem vagyok besúgó. S meg tudom érteni, hogy Alicia hirtelen pánikba esett. A házasság előtt még egy kis szórakozást keresett. Mint mondtam, ez érthető, s kész vagyok bizonyos ellenszolgáltatás fejében hallgatni a történetekről.

— Mit jelentsen ez? — kérdezte Alicia.

— Öntől függ minden — gúnyolódott Stark. — Vagy hajlandó kicsit kedvesnek lenni hozzám, vagy gondoskodom róla, hogy az este botrányba fulladjon.

— Úgy látszik, nem érti, hogy ez a maga számára is a véget jelentheti — avatkozott közbe Franco, és a férfihoz lépett.

Az észrevétlenül fölemelte a bal kezét, s keményen eltalálta Francót. Alicia felsikoltott, amikor Solo a padlóra esett és kábultan fekvé maradt.

— Ne reménykedj, bébi — mondta Stark. — Hármunk közül én vagyok a nyerő. Elhatároztam, hogy kihasználom a helyzetemet. Ma éjjel valamikor

ágyba bújunk — te meg én. Én leszek az első férfi az életedben. Nem fogod megbánni, ezt akár már most is megígérhetem ...

Franco feltápáskodott. A térdai még remegtek, de lassan lábra állt. Nevetett. — Elismerésem — mondta. — Egy gőzgép ereje van magában. Aztán lecsapott. Olyan érzés volt, mintha egy betonszoborba boksztolt volna. Stark egy olyan férfi hideg dühével ütött vissza, aki a végsőkig küzd, hogy kiüsse vetélytársát.

Ezúttal Franco óvatos volt. Megjegyezte Warner szavait, és ügyelt rá, hogy fedezékben maradjon. A térd remegése gyengült, majd teljesen megszűnt. Kezdett belejönni az öklözésbe.

Stark fokozta a tempót. A feje már vörös volt, s megpróbált minél előbb véget vetni ennek a küzdelemnek. Nem értette, hogy ellenfele hogyan heverte ki ilyen gyorsan a kezdeti vereséget, s kemény ellenakcióba kezdett.

Franco könnyedén tartotta a tempót. Ésszel boksztolt, s várta a megfelelő pillanatot. Amikor Stark egy pillanatra fedezék nélkül maradt, jobbal behúzott neki egy nagyot. Az arca közepén találta el, s mindjárt ballal is ütött. Ez is talált.

Stark felnyögött, megpróbált még egyszer felállni, de már nem volt hozzá ereje. Az oldalára esett, és nehezen lélegezve fekve maradt a padlón.

Alicia meg sem szólalt.

Unokatestvérében a potenciális szeretőt látta, aki most a szemében egyszeriben hőssé változott, aki legyőzte Starkot.

— Istenem — lehelte.

Franco megigazította szétzilált ruháját. — Kikezdett már máskor is vedled? — kérdezte.

— Igen.

— Miért nem szóltál az apádnak?

— Nem lett volna értelme. Papának az a véleménye, hogy egy férfi soha sem akar többet, mint amennyit egy lány felajánl neki. Ugy gondolja, a lányok kötelessége, hogy gondoskodjanak a megfelelő távolságtartásról.

— A fickó még sok gondot fog okozni neked — jósolta Franco.

Stark lábra kínlódta magát. Kézfejevel megtörölte az arcát. A szemében alattomoság és bosszúvágy csillogott. — Tehát abban maradunk, amit mondtam — szólalt meg, és Aliciára nézett. — Ne felejtse el, szívi! Különben a menyasszonyi fátyladba zokoghatsz majd, mert fuccs a házasságnak!

— Hiszen az csodálatos lenne — vágta rá Alicia.

Matt, Stark mély lélegzetet vett. Megigazította fehér inaskabátját, gomblyukában a vörös szegfűt. Jelentősebb sérülések nélkül megúsza az esetet. Még egyszer Francóra akart rontani, de aztán mégis meggondolta magát, és kislépett a szobából.

— Komolyan mondtad az előbb? — kérdezte Franco. — Tényleg nem bánád, ha nem jönne létre ez a házasság?

— A legkevésbé sem — biztosította Alicia.

— Oké — mondta Franco. — Segíteni fogok neked.

Visszatértek a teraszra, és a hidegbüféhez léptek. Felbukkant Frank Garetano, és átölelte Alicia derekát. Néhány lépésnyire odábbhúzta Francótól. — Nem tulajdoníthatod ki egész estére — mondta nevetve és Francóra kacsintott. — Ehhez nekem is van egy-két szavam.

— Irigyellek — mondta Franco.

Körülnézett, Starkot kereste. Az exőrnagyot pillanatnyilag sehol sem lehetett látni.

— Ha te mondd, el is hiszem — válaszolt Frank. Még mindig nevetett, de a nevetésében keménység bujkált, egyre növekvő ellenszenv a másikkal szemben, melyet csak egy hajsza választott el a nyílt agresszivitástól.

Solo bement a házba, s a lépcsőn az emeletre. Még vacsora előtt elhozta a csomagját a szállodából, s beköltözött az épület északi szárnyába, a számára előkészített vendégszobába.

Solo és Wilson névre kiállított útleveleit a biztonság kedvéért a szálloda zárható széfjében hagyta. Szobája ajtaján fény szűrődött ki. Felrántotta az ajtót. Stark az ágynál állt, előtte feküdt Franco nyitott útításkája. Már átkutatta a táskát. Megfordult.

— Kalifornia a gyengéje — gúnyolódott. — Valamennyi kacatján a címke azt bizonyítja, hogy szeret Los Angelesben vásárolni.

— Talán filmezni szeretnék — mondta Franco, és becsukta maga mögött az ajtót.

— Nem csodálkoznék rajta. Ti makarónilovagok mindig kapósak vagytok. Csak tudnám, hogy csináljátok? Még fogóval sem nyúlnék hozzátok, ti pomádékirályok.

— Tud bánni az ökleivel — mondta Franco —, de van még javítanivaló a technikáján.

— Más is van az öklömön kívül — mondta és előhúzott egy pisztolyt a farzsebéből. A pisztoly csövét Francóra irányította, s közben kivillantotta csodaszép fogait.

— Kényelmesebb az öklözésnél. Sajnos egy kicsit hangosabb is.

— Aligha hangosabb a zenekarnál. Ne vicceljen — gúnyosan csengett a hangja.

— Maga tényleg szíven viseli a vendégek szórakoztatását — vágott vissza Franco, és csodálkozott saját higgadságán.

Arra számított, hogy Stark nem meri meghúzni a ravaszt. Ám az meg volt róla győződve, hogy anélkül is eléri a célját. Csak rá akart ijeszteni gyűlölt vetélytársára. Azonkívül így akart megfizetni neki az elszenvedett vere-ségért.

— Mit keres a táskámban? — kérdezte Franco.

— Az az én dolgom.

— Kíváncsi vagyok, mit gondol erről a nagybátyám — mondta Franco dühösen.

— Nem lesz alkalma beszélni vele.

Franco nem felelt. Megfordult és az ajtóhoz ment. Bolond vagy, tett ma-gának szemrehányást. Stark ingerült, elképzelhető, hogy meghúzza a ravaszt.

A zenekar a kertben épp ebben a pillanatban hallgatott el. Franco fellé-legzett. Lesietett a teraszra. De hiába kereste Aliciát. Nem látta sem a lányt, sem a vőlegényt.

Röviddel éjfél előtt a vendégek már igen zajosak voltak. Érződött az alkohol hatása. Az idősebbek visszahúzódtak, átengedték a terepet a fiatalabbnak.

Matt Stark nem bukkant fel. Franco táncolt néhány lánnyal, hogy barátságosnak látszon, de közben szemével egyfolytában a menyasszonyt kereste. Mikor a zenekar kemény rockzenébe kezdett, Franco visszament a házba. Kicsivel később belépett a szobájába.

Rögtön a küszöbnél megtorpant.

Matt Stark az ágy mellett feküdt, arccal a padló felé. Egyik karja a teste mellett volt kinyújtva. A lábait kissé szétterpesztette, a világos cipőtalp elárulta, hogy a cipője vadonatúj. Franco bezárta maga után az ajtót, átment a szobán, s homlokát ráncolva lehajolt Baretti biztonsági főnökéhez. Megérintette Starkot, s a súlyos testet nagynehezen oldalt fordította. Stark melléből egy kés foglalatja állt ki. Markolatig a férfi mellébe döfték. Pontosan a szív magasságában. A férfi halott volt.

Franco szíve nagyot dobbant. Fölegyenesegett és a semmibe bámult. A kertből zeneszó hallatszott fel. A zenekar most slowt játszott, ismert slágert. Úgy tűnt, gyászzenét hall, a sláger hátborzongató változatát.

Gyilkosság sem az ő, sem Warner számításában nem szerepelt. Egy bűntény automatikusan maga után vonja a rendőrség és a sajtó jelenlétét. Ha ellenőrzik a vendégeket, azonnal rájönnek, hogy hamis iratai vannak.

El kell tűnnie, méghozzá gyorsan, anélkül, hogy teljesítené Warner megbízatását. Az ajkába harapott, s megperdült a cipősarkán, mert hirtelen kinyílt mögötte az ajtó.

Paolo Baretti lépett a szobába.

Mögötte Frank Garetano tűnt fel. Frank bezárta a ajtót.

— Mit keresel itt? — kérdezte Frank.

— Ez az én szobám — válaszolta Franco. — Tiszta zsebkendőt akartam keresni — és őt találtam itt.

A két férfi gyors pillantást váltott. Az idősebbik az ágyhoz lépett és leült. Francóra nézett. — Vitatkoztatok?

— Nem állítom, hogy szimpatikusnak találtam — válaszolta kitérően —, de a halálához semmi közöm.

Frank továbbra is az ajtóban állt. Bosszúnak látszott. — Jogász vagy — mondta Baretti, aki továbbra is Franco arcát vizsgálgatta. — Mit tanácsolsz, mit tegyünk?

— Éz itt a te házad. Te döntesz.

— Világos. Csak a tanácsodat, kértem — mondta az idősebb férfi.

Franco egy-két másodpercig gondolkozott.

— Tüntessétek el. Valahol a házon kívül nyugodtan megtalálhatják. Feltételezik majd, hogy bosszú áldozata lett, talán a szervezetén belüli vitáról is beszélnek majd, de addigra már megtartottátok az esküvőt. Feltételezem, ezt akarod hallani. Gyilkosság a legénybúcsún, ez olyasmi, ami senkinek sem tetszik.

— Ha téged hallgatlak, szinte az az érzésem, érdekedben áll eltussolni a gyilkosságot — nézett Frank fürkészően.

— Csak azt ismételhetem, amit egyszer már elmondtam. Semmi közöm a fickó halálához.

Stark a te szobádban fekszik — erősködött Frank.

— Ahová ti kopogtatás nélkül léptetek be — állapította meg Franco. — Tudjátok, mi történt.

A két férfi ismét gyors pillantást váltott egymással.

— Igen, tudtuk — szólalt meg aztán Paolo. — Számíthatunk a titoktartásodra, fiam?

— Tulajdonképpen mi történt? — tudakolta Franco.

— Kérdeztem tőled valamit — keményedett meg az öreg hangja.

— Befogom a számat — válaszolt Franco.

— Jó — mondta Baretti, és felállt. — Ezt vártam tőled. És most megkérhetlek, hogy hagyd el a szobát? Frank és én gondoskodunk róla, hogy a holttest elkerüljön innen.

— Nem értesítitek a rendőrséget?

— Semmiképpen sem itt és ma.

Franco bólintott. Amikor elhaladt Frank Garetano mellett, az megragadta a karját. A pillantása kemény volt és fenyegető.

— Ne felejtsd el, hogy mit ígértél. Befogod a pofádat. Különben te is úgy végzed, mint ez itt — sziszegte Garetano.

— Frank! — avatkozott közbe Baretti dühösen. — Mit hordasz itt össze? Luigi a családhoz tartozik. Megbízhatunk benne.

Franco kiszabadította magát. — Ne érj hozzám — mondta kimérten. — Az ilyesmit nem szeretem.

Frank hidegen felnevetett. — Csak el akartam kerülni a félreértést.

Franco elhagyta a szobát. A lépcsőn az egyik szobából halk zokogást hallott. Odament az ajtóhoz, ahonnan a sírás hallatszott. Bekopogott. Senki sem válaszolt. Lenyomta a kilincset és benézett.

A szobában égett a villany. Az ágyon ott feküdt a menyasszony, és keservesen sírt. A cipőjét sem vetette le. Alicia megmerevedett, amikor megérezte, hogy valaki van a szobában. Könnyáztatta arca felderült, amikor meglátta Francót.

— Luigi! — lehelte, és felült. A szája remegett. Franco becsukta maga mögött az ajtót. A következő félórában Baretti és Garetano azzal lesznek elfoglalva, hogy eltussolják a gyilkosságot. A vendégek jelenléte elővigyázatosságra készíti őket. A vőlegénynek derüsnek kell mutatkoznia majd a vendégek előtt. A problémát az jelenti, hogy a testőrök, akiknek majd el kell tüntetni a holttestet, Matt Starkban a főnöküket veszítették el, és bizonyára tudják azt is, ki a felelős a haláláért.

— Hello — mondta Franco.

— Stark meghalt, Luigi. Meghalt! — nyögte ki Alicia.

A lány lerogyott az ágyra. Rázta a sírás.

Franco megkönnyebbült. Alicia tehát már tudta, mi történt.

Vajon ki mondta el neki?

Lehet, hogy tanúja volt a gyilkosságnak? Ezért van ilyen sokkos állapotban?

Leült az ágyra, megsimogatta Alicia sírástól reszkető vállát és szép, ívelt hátát. Érezte, hogy a lány lassan megnyugszik. Alicia a hátára fordult, és a férfi szemébe nézett.

— Frank szúrta le — mondta.

— Frank?

— Az én hibám. Elmondtam Franknak, mit akart tőlem.

— Engem is említettél?

— Nem. Csak Mattot. Franknek elborult az agya. Elrohant, egyszerűen nem tudtam visszatartani.

— Az apád tudja, hogy Frank ölte meg Starkot?

— Igen.

— Én találtam meg Starkot. A szobámban — mondta Franco. — Az apád és Frank el akarják tüntetni. Az ünnepség még folytatódik.

— De nélkülem — mondta Alicia színtelen hangon.

— Értésíteni akarsz a rendőrséget?

— Elmegyek innen. Elutazom. Nem tudok tovább élni ebben a házban.

— Meg fognak találni. Akárhová mész.

— Nem megyek feleségül egy gyilkoshoz!

— A mi szemünkben ez nem volt gyilkosság. Franknak így kellett cselekednie. A becsületét védte, és a tiédet is — mondta Franco.

Alicia értetlenül nézett rá. — Te ezt tényleg így látod?

— Nem. De az apád, Frank és a többiek igen.

— Örült voltam, amikor elmeséltem Franknak, mit követelt tőlem Stark. Tudnom kellett volna, hogy hogyan fog reagálni.

Franco bólintott, s azon tűnődött, vajon hogyan viselkedne Frank Gareta-no, ha a menyasszonyát unokatestvére karjában találná. Már azzal is megsértette az illemtörvényt, hogy belépett Alicia szobájába.

Alicia felállt. Megigazította a haját. — Csomagolok — mondta.

— Megőrültél. Kitűzték az esküvő napját. A ház tele van vendégekkel. Nem mehatsz el így egyszerűen ...

Franco maga sem értette, mi ütött belé, hogy így beszél. Tulajdonképpen Alicia viselkedése elősegíti megbízatása végrehajtását. Ha a lány valóra váltja elhatározását, a házasság kútba esik.

— Velem jössz? — kérdezte a lány.

— Hová?

— Akárhová. Van pénzem.

— Honnan van pénzed?

— Ne kérdezz olyan sokat. Tudok szerezni pár százezer dollárt. Amikor húszéves lettem, papa számlát nyitott nekem. Szabadon rendelkezhetek a pénzzel. Eltűnhetünk, és összeházasodhatunk.

— Megőrültél, Nem akarom úgy végezni, mint Stark.

— Nem szeretsz?

— Maradjunk a realitásoknál. Alig ismerjük egymást. Elragadónak találalak, de nem várhatod, hogy rögtön szerelemről beszéljek. Ez abszurd lenne. És veszélyes is. Ismered az apádat. Sem a Barettik, sem a Garetanók nem hagynák. szó nélkül, még egyszer összefognának, hogy engem kinyírjanak. Ugyanis engem tennének felelőssé mindenért, ami történt, engem üldöznének, s egyszer majd el is kapnának — te pedig fiatal özvegy lennél.

— Igazad van — helyeselt Alicia keserűen. — Nem tehetem kockára az életedet. Nem válhatok egy újabb bűntényben is bűnrészessé. Csókolj meg kedves, szeress, legalább ezen az éjszakán.

Franco kifelé fűlt. Valaki elment a szoba előtt. Alicia a férfi felé nyújtotta a karját, s lehúzta maga mellé az ágyra. Az ajkuk találkozott.

Solo kiszabadította magát Alicia öleléséből. Mélyen a szemébe nézett. - Elutazol innen — döntötte el. — Nem hagyhatjuk el együtt a házat. Az feltűnő lenne.

— Tehát velem jössz?

— Igen.

— Hová utazunk?

— Még nem tudom.

— Szeretlek — suttogta Alicia.

A férfi ismét megcsókolta. Mélységesen alávalónak érezte magát, s elátkozta Warnert, aki miatt ilyen helyzetbe került. Úgy érezte, Alicia élete valamiképp párhuzamos az övével. A lány olyan környezetben nőtt fel, amelynek a háttere s a lényege csak később tudatosult benne, s ez a felismerés fájdalmassá tette felnőtté válását.

Alicia most már elég erős volt ahhoz, hogy fellázadjon környezete ellen, és éppen ő volt arra kárhozzátva, hogy ezt az önálló, bátor cselekedetet megakadályozza. Alicia rájön, hogy csak kihasználta őt, ez egész további életét meghatározza. Valószínűleg másodszorra már nem fog fellázadni a Rossz ellen. Rezigáltan tudomásul veszi, majd, s kemény, illúziók nélküli Baretti lesz belőle.

— Hogyan tudsz kijutni innen? — kérdezte Franco.

— Kihozom a kocsimat a garázsból — felelte a lány, és felült. — Senkinek sem tartozom magyarázattal.

— A ház tele van vendégekkel! Téged keresnek, látni akarnak majd...

— Ma este legénybúcsú van. Mint menyasszonynak ezen az estén jogom van különösen viselkedni — magyarázta Alicia. — Ha kedvem van hozzá, egyszerűen kocsikázom egyet, csak mert szeretnék egy kis friss levegőt szívni...

— Ha az apád vagy Frank meglátnak, nem engedik, hogy elmenj.

— Frank semmit sem tilthat meg nekem.

— És az apád?

— Csak az időt pocskékoljuk ezzel. El tudok menni innen, biztos lehetsz benne. Csomagolok!

Felállt, és a szekrényhez lépett. Franco is felkelt.

— Nem, így nem megy — próbálta meggyőzni. — Ne csomagolj! Semmit sem vihetsz magaddal. Ha meglátják, hogy útitáskával vagy más csomaggal mész a garázshoz, rögtön tudják, mire készülsz.

Alicia megállt. — Ebben igazad van. De mégsem utazhatok el ebben a szerelésben!

— Muszáj ebben utaznod.

— Mikor jössz utánam?

— Holnap, valamikor, amikor már vége a felfordulásnak.

— Hol várjak rád?

— Nincs egy barátnőd, akinél elbújhatnál?

— De van. De nem szeretném, ha miattam bajba kerülnének. Láttad, mit csinál Frank, ha megsértik a büszkeségét. Egy pillanat! Megvan a megoldás. Papának van néhány vadászkunyhója Jerseyben. Egyikük Midvale-ban van, nem messze a völgykatlantól. Ott éjszakázhatnék. De nehéz megtalálni a házat, nem tudom pontosan leírni neked az utat.

— Midvale nem rossz ötlet. Van ott szálloda is? — érdeklődött Franco.

— Három szálloda is van, azt hiszem. De az emberek ismernek engem, tudják, ki vagyok. Jersey és New York nem megfelelő hely egy ilyen vállalkozáshoz. Az utóbbi napokban túl gyakran szerepelt a fényképem az újságokban ...

— Hm, erre is gondolnunk kell. Én ...

Hirtelen elhallgatott. Mögöttük felrántották az ajtót. Frank lépett a szobába. A pofacsontjai élesen kiálltak. Becsukta maga után az ajtót, és nekitámaszkodott. — Kifelé! — mondta fojtott hangon.

Kimerültnek látszott. Alig lehetett hallani, mit mond, de Franco tudta, hogy ez csak a fáradtságtól van, s a következő pillanatban Frank képes robbanni.

— Itt marad! — mondta Alicia.

— Frank Garetano ellépett az ajtótól. Francóhoz ment, s szorosan előtte megállt. — Rúzsos a gallérod — állapította meg.

— Tényleg? — kérdezte Franco. — Táncoltam néhányszor.

— Ez Alicia rúzsának a nyoma — mondta Frank, és ökölbe szorította a kezét.

— Meghallottam, hogy Alicia sír. Bejöttem, hogy megkérdezzem, tudok-e segíteni.

— Gondos kuzin! — gúnyolódott Frank Garetano.

— Van valami kifogásod ellene?

Garetano elnézett mellette, s észrevette a szétdúlt ágyat. Hirtelen nevetni kezdett. Ez rosszabb volt, mintha dühöngene. Az arca gonosszá vált.

— Rendben van, Luigi — mondta. — Jót akartál. Tudom. De most elmehetsz. Feltűnő lehet, hogy az egész család távol marad az ünnepségtől. Alicia és én néhány perc múlva követünk.

— Mi van Starkkal? — kérdezte Franco.

— Elintéztük. Nyugodtan bemehetsz a szobádba. A sötét folttal a szőnyegen ne törődj. Majd holnap eltüntetjük.

— Luigival megyek — szólalt meg Alicia.

— Itt maradsz! — sziszegte Frank.

Alicia ránézett. — Nem parancsolhatsz nekem. Ne érj hozzám! — kiáltotta, amikor Frank felé nyújtotta a kezét. Hátralépett. — Gyilkos vagy. Nem megyek hozzád feleségül — inkább megölöm magam!

Garetano mehökkenten nézett rá. — Értünk tettem. Érted és magamért. Az a disznó közeledni merészelt hozzád. Csak azt kapta, amit megérdemelt!

— Nem kértelek rá, hogy megöld — mondta Alicia.

A becsukott ablakon át behallatszott a zene, a nevetés, a pohárcsörgés. A vendégek most épp megtapsoltak valakit. Egy férfi néhány szót kiáltott, amit nem értettek. Néhány nő részegen viháncolt.

— Elvesztettem a fejemet — magyarázkodott Frank. — Nem fog még

egyszer előfordulni. — Ismét felnevetett, éppoly ördögien, mint az előbb. — Legalábbis nem így.

Közben Francóra pillantott. Franco tisztában volt vele, mire számíthat, de hallgatott.

— Mit csináltak vele? — akarta tudni Alicia.

— Matt-tal? Fogalmam sincs. Feltételezem, hogy elvitték. Ez nem fogja megzavarni az ünnepséget és az esküvőt, kedvesem.

— Verd ki a fejedből. Nem lesz esküvő.

— Most egy kicsit összezavarodtál, ezt meg tudom érteni — mondta Frank. — Őszintén szólva, most már azt kívánom, bárcsak uralkodtam volna magamon. De végül is a menyasszonyom vagy. Kötelességem volt, hogy mint vőlegényed és jövődöbeli férjed megvédjem a becsületünket. Ezt tettem, nem többet és nem is kevesebbet. Elvárom, hogy mellém állj!

Kinyílt az ajtó.

Alicia apja lépett be.

— Süket duma — szólt Franco kemény, vádló hangon. Támadt egy ötlete. Itt a lehetőség, hogy az esküvőt más módon akadályozza meg.

— He? — kérdezte Frank Garetano dühösen, és megrándult. Franco arcába nézett.

— Elmondom neked, mi történt — folytatta Franco. — Matt Starknak ebben a házban és a Baretti-klánon belül is erős pozíciója volt. Őt bízták meg azzal, hogy biztosítsa a két család közti fúzió esetében is Don Paolo fölényét. Ezt akartad megakadályozni. Matt Stark viselkedése a menyasszonyoddal jó ürügy volt arra, hogy lépj. Stark részeg volt. Ha egy olyan férfi, mint Stark helytelenül viselkedik, néhány ökölcsapás észre téríti. De te megölted. Nem a férfiúi becsületedet védted, hanem a családot érdekeit. Ki akartad kapcsolni a nagybátyám biztonsági főnökét!

Frank Garetano kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Olyan dühös volt, hogy e pillanatban meg sem tudott szólalni. Franco azon tűnődött, nem talált-e célba a szavaival. Ha igen, Garetano nem fogja beismerni. Nem volt lényeges, hogy Frank e pillanatban mit ismer be vagy mit tagad, csak az számított, mit gondol az egészről a Don.

— Te disznó, te szemétláda! — ordított Frank Garetano. Előreugrott, s ököllel rontott Francónak.

Az előre látta Garetano dühkitörését, s ügyesen kikerülte. Fordulatból ütött vissza. Garetano megpördült, érezte az ütés erejét, de ez csak fokozta dühét. Szemében halálos gyűlölet lobogott.

Támadásba lendült, Franco legalább háromszor egymás után engedte feljönni ellenfelét. Aztán ballal lesújtott Garetanóra, aki összeesett, és úgy maradt.

— Sajnálom — kért bocsánatot udvariasan Franco, és fájó csuklóját masszírozta. — De védekezni kellett.

Paolo Baretti rezzenéstelen arccal követte a küzdelmet.

— Meg vagy győződve róla, hogy ki akarta kapcsolni Starkot? — kérdezte.

— Igen — felelte Franco.

— Miből gondolod?

— Van egy kis emberismeretem.

— Jogász vagy, fiam. Tudod, hogy a bíróság előtt ez nem érv.

— Nem állok a bíróság előtt.

Paolo hirtelen keserűen felnevetett. — Köszönöm, fiam — mondta. — Megmentettél minket egy katasztrófától.

— Nem kell hozzámennem Frankhez? — kérdezte Alicia akadozva.

— Holnap semmiképpen sem — tért ki Baretti az egyenes válasz elől. — Majd kitalálunk valamit, amivel megindokolhatjuk, miért halasztottuk el az esküvőt!

— Nem megyek hozzá Frankhez, papa, soha! — kiáltotta Alicia.

— Nyugodj meg, gyermekem — csitította Baretti, s lesimította a haját ősz halántékán. — Itt nem rólad és Frankről van szó. Beszélnem kell Don Brunóval, hogy tisztázzam a dolgot. Meg fogom tudni, mi folyik itt a háttérben. Matt halála mindenképpen szükségessé teszi, hogy a szerződést részleteiben átdolgozzuk.

— Nem akarok egy szerződés tárgya lenni — mondta Alicia ingerülten.

— Erről még beszélünk — mondta Baretti, aztán elhagyta a szobát. Frank Garetno felállt. Nehezen lélegzett, s a falnak támaszkodott. Kétségkívül hallotta, miről beszélgettek.

— Ez egyszerűen nem lehet igaz — mormogta. — Ennek a disznónak tényleg sikerült elhiteni vele. — Mély lélegzetet vett. Francóra nézett. Szemből gyűlölet sugárzott. — Ezt még megbánod, fiú - még ezen az éjszakán!

Ellökte magát a faltól, és kiment.

Alicia hevesen dobogó szívére szorította a kezét.

— Meg fognak ölni, kedves ...

— Itt, a házban, biztonságban vagyok — mondta Franco félhangosan. Gondolkodott. Majd hangosan is elmondta, min tépelődött. — Ha Frank Garetno megpróbálja beváltani a fenyegetését, a két család, a két szervezet közti kapcsolat végérvényesen megszakad. A következmény a két klán közti elkerülhetetlen háború lesz. Kétlem, hogy Frank apja, Bruno Garetno ezzel egyetértene. Észre fogja téríteni a fiát, s azon fog fáradozni, hogy a szétört porcelánt ismét összeragassza.

— Féltelek — suttogetta Alicia. — Rémálok ez az éjszaka!

*

— Mindenképpen időt nyertünk — állapította meg Franco.

— Én akkor is elmegyek!

— Ez nem lenne okos dolog — magyarázta Franco. — Ezzel mi magunk szolgáltatnánk bizonyítékot a Garetnóknak, meggyengítenénk saját pozíciókat.

— Csókolj meg, érezni akarlak! — lehelte Alicia.

A férfi az ajtóra pillantott. — Elegem van a meglepetésekből.

— Zárd be az ajtót!

— Előbb mutatkoznunk kell a vendégek előtt — határozott Franco, hogy időt nyerjen. Szigorúan véve teljesítette a megbízatását, az esküvő meghiúsult, „elhalasztásával” gyakorlatilag véget ért az ügy. Warner elégedett lehet az eredménnyel.

— Mikor megyünk el innen? — kérdezte Alicia.

— Majd holnap beszélünk róla.

— Megtartod az ígéretedet, ugye?

Franco ránézett, habozott, mielőtt válaszolt volna, aztán csak ennyit mondott: — Ne hamarkodjuk el a dolgot. Visszaüthet ránk.

— Csókolj meg!

Franco megtette, amit a lány kért. Alicia úgy kapaszkodott belé, mint egy fuldokló a mentőövbe, aztán kiszabadította magát, és kisietett a szobából. Solo a tükörhöz lépett, s a rúzs nyomát kereste, amiről Garetano beszélt. Nem találta. Garetano valószínűleg csak blöffölt. Várt néhány percet, aztán lement a teraszra. A menyasszony egy szikár, szeplős férfival táncolt, aki láthatóan élvezte, hogy bemutathatja tánc tudását. Frank Garetano sehol sem volt látható. Franco a hidegbüféhez lépett, és néhány falatot tett egy tányérra. Enni kezdett, s közben a táncolókat figyelte. Amikor Alicia ránézett, visszamosolygott. Tetszett neki a lány; de ha elfogadta volna, amit a lány felkínált, olyan kockázatot s veszélyt vállalt, amit nem engedhet meg magának.

Az ünnepség hajnalig tartott. Aztán a vendégek elbúcsúztak, a vőlegény is hazament. Kerülte a Francóval való találkozást, nem vett tudomást róla.

Ennek csak örült. Fellélegzett, amikor végre a zuhany alatt ált. Megúsztta egy monoklival. Egyetlen karcolás nélkül elérte a célját.

Meztelenül lépett ki a fürdőszobából. Megállt, mert észrevette, hogy valaki fekszik az ágyában. Alicia volt az.

Álláig felhúzta a takarót, és a férfira nevetett. Franco annyira elképedt, hogy elfelejtette a törülközőt magára tekerni. — Gyere — suttogetta Alicia. Lekapcsolta a villanyt. A szobában vaksötét lett.

*

Franco leült az ágy szélére. — Nem vagyok Luigi — mondta. Alicia felhajtotta a takarót. A csukott ablaktáblákon át már beszüremlett a reggeli fény. Franco látta Alicia hófehér testét. A szemét is látta, bár ahhoz túl sötét volt, hogy a lány arckifejezése is kivehető legyen.

— Gyere — ismételte meg Alicia.

— Nem hallottad, mit mondtam? Én nem vagyok Luigi — magyarázta Franco.

Beszélni kezdett, halkan és sietősen, de célratörően és őszintén. Elmondta, ki ő, és mi készítette arra, hogy a legénybúcsún és az esküvőn részt vegyen. Említette az ezredet is, anélkül, hogy a nevét megmondta volna. — Valami félresikerült — fejezte be. — Sokat jelentesz nekem. Ezért mondom el az igazat. Más körülmények között hallgattam volna. Elhiheted.

— Ó, istenem! — lehelte Alicia.

— Azzal vigasztalom magam, hogy mégiscsak segítettem neked. Az esküvő meghiúsult. Rajtad múlik, hogy az egyelőre elhalasztott esküvőt sose tartsátok meg.

— Ha papa megtudja, hogy valójában ki vagy, megöl — mondta Alicia.

— Mire az igazi Luigi Calzorat szabadon engedik, és jelentkezik nálatok, addigra én már árkon-bokron túl leszek.

— Senkinek sem fogom elárulni, hogy ki vagy te a valóságban, semmit sem szólók arról, amit elmondtál — ígérte meg Alicia.

Franco megérintette az arcát. Megsimogatta. — Eltűnésemnek mindenképpen végzetes következményei lesznek. Apád és a Garetanók megpróbálnak majd hasznát húzni ebből. Nyakamba varrják majd Matt Stark meggyilkolását.

— Ha szakításra kerül a dolog, melléd állok — mondta Alicia.

— Baretti vagy, nem viselkedhetsz másképp.

— Szeretlek. Most még sokkal jobban szeretlek!

— Megőrültél! — mondta Franco fejcsóválva.

— Találkozni akarok veled.

— De nem itt, New Yorkban. Itt holnaptól vagy holnaputántól már üldöznek.

— Los Angelesben is, nem?

— Izgalmas az élet — sóhajtott a férfi.

Alicia átölelte, és lehúzta magához. A fülébe suttogta: — Gyere! — mondta. — Megédesítem neked.

*

Reggeli után a család összegyűlt tanácskozni. A Don Francót is meghívta, de ő köszönettel elutasította.

— El kell hoznom a nászajándékot — mondta. — Megígértem az ékszerésznek, hogy tízre az üzletben leszek.

— Hívd föl — javasolta Baretti. — Nincs szükség nászajándékra. Legalábbis nem ma. Fölösleges kiadás lenne.

— Különleges ékszerről van szó — mondta Franco. — Nem adhatom egyszerűen vissza!

— Elintézem helyetted, s az ezzel kapcsolatos kiadásaidat is fedezem.

— Nem, ez az én dolgom, bácsikám. Nagyon köszönöm!

— Csak néhány órája ismerlek, de tetszel — mondta Baretti. — Miért nem dolgozol nekem?

— Mint bizonyára tudod, egyelőre még tanulok.

— Fizetem a tanulmányaidat. Azonnal megköthetjük a szerződést. Mindenkor szükségem van egy jogászra, aki mindkét lábával a földön áll. Főleg, ha még a családhoz is tartozik.

Franco nevetett. — Gondolkozni fogok rajta — mondta, és fölállt. — Akkor mehetek?

Érezte, hogy Alicia nézi, s a lányra mosolygott.

— Hogy érzed magad?

— Hogy hogy érzem magam? Nagyszerűen. Egyszerűen csodálatosan. Baretti a szemöldökét ráncolta. Nem értette, az adott körülmények között Alicia hogy lehet ilyen nyugodt és boldog.

— Később találkozunk — mondta Franco, és elhagyta a szobát.

Alicia tudta, hogy nem fognak később találkozni, legalábbis nem ma vagy holnap. De talán hamarosan.

Franco taxival a városba vitette magát. A csomagját a Baretti-házban hagyta. A szállodában elkérte a letétbe helyezett útleveleit, és kiegyenlítette a számlát. Amikor indulni akart, megérezte, hogy valaki szorosan mögötte áll. Hirtelen rossz érzés kerítette hatalmába. A vállá mögött hátranézett.

— Jó reggelt — mondta Frank Garetano.

Hatalmas termetű férfi állt mellette, aki simára borotvált, kifejezéstelen arcával a gorilla engedelmes, a klánért mindenre kész típusát testesítette meg.

— Halló — köszöntötte Franco. — Micsoda véletlen! — Indulni készült, de Garetano és az óriás közrefogták.

— Nem egészen — mondta Garetano. — Követtünk.

- Tényleg? Eszre se vettem — csodálkozott Franco.

— Profik vagyunk — szögezte le Garetano.

— Ezt majdnem elfelejtettem — válaszolta Franco.

Kiértek az utcára. — Jobbra! — parancsolta Frank.

Solo megállt. — Balra van dolgom — magyarázta mosolyogva. Pillantása az óriás jobb kezére esett. Az Harris-tweed zakójának zsebében tartotta a kezét. A szövet alatt világosan kirajzolódott egy pisztoly körvonala. A csövét Francóra irányította. — Jobbra — ismételte meg Garetano.

— Nem tudok ellenállni nektek — vont vállat Franco.

Bekanyarodtak a második keresztutcába, átmentek az úttesten, s megálltak egy fekete Cadillac előtt, amelynek a kormányánál egy karcsú, dandy kinézetű, körszakállas férfi ült puha filckalapban.

Franko és a gorilla beszálltak. Garetano a vezető mellé ült. Elindultak.

— Mit jelentsen ez? — kérdezte Franco. Nyugodtnak tette magát, de a szívverése felgyorsult. Világos volt, hogy nem sétakocsikázni viszik.

Frank a vezető üléstámlájára tette a karját, és vigyorogva megfordult. — Vedd csak ki a kacsáját a zsebéből, Ben.

A gorilla Franco oldalának szorította a pisztolyt. Szabad kezével kihúzta azt a borítékot Franco zakójából, amely az előbb még a szálloda széfjében volt. Frank elvette tőle, és feltépte. Kivette az útleveleket, és elképedve lapozta végig őket. — Wilson — olvasta félhangosan. — És Solo. Mit jelent ez? Franco hallgatott.

— Kérdeztelek! — mordult rá Frank Garetano.

Franko Solo nevetett. — Még sosem használtál hamis papírokat?

— Nem — felelte Garetano.

— Most legalább láthatod, milyenek.

— Solo, Solo — mormogott Frank. — Hallottam már ezt a nevet.

— Egy Solo van L. A.-ban — szólalt meg a vezető. — Alnak dolgozik.

— Don Plancatának?

— Igen.

— Ó az apám volt — mondta Franco. — Nem Plancata, hanem Solo. Ernesto Solo.

— Hát ez meg mi? — kérdezte Garetano.

— Apám meghalt — folytatta Franco. — Valamivel csak meg kell keresnem a kenyeremet.

Garetano a másik szemébe nézett. — Elmegy majd a kedved a nevetéstől! — fenyegetőzött.

— Nem nevetek.

— At akarsz verni?

— Még mindig nem tudom, miért követtetek.

— Csak megtartom a szavamat — gúnyolódott Garetano. — Emlékszel még az ígéretedre?

— Ha azt akarod, hogy akárcsak egy fikarcnyi esélyed is legyen még Ali-ciánál, sürgősen elengedsz.

Kinézett az ablakon, Yonkersen át észak felé haladtak. Tehát kifelé hajtának vele. Tudta, hogy ez mit jelent.

Megálltak egy kereszteződésnél. A gorilla Franco mellett visszacsúsztatta a pisztolyt a zsebébe, de a csövét továbbra is ráirányította. Gondolkozott, kockáztassa-e, hogy felrántja az ajtót. Elvetette ezt a gondolatot. A gorilla azonnal meg fogja húzni a ravaszt. A következő félórában senki sem szólalt meg. A sofőr bekapcsolta a rádiót. A férfiak megadóan hallgatták a főként reklámból és zenéből álló műsort.

A kocsni elérte Tarrtownt. Továbbhajtottak Jersey felé, a Highway 59-est Sloatsbergnél hagyták el, hogy rákanyarodjanak a 17-esre. Röviddel Southfield előtt a vezető egy földútra kormányozta a kocsit. Csökkentette a sebességet, nehogy a könnyű rugózású, nehéz kocsni ütközzön. Elértek egy kavicsbányát, melynek végénél rozsdás, rég nem használt hulladéktelepek voltak. Az egyik futószalag alatt álltak. Franco tudta, hogy üttött az órája.

— Kiszállni! — parancsolt rá Garetano.

A férfiak kimásztak a kocsiból. Franco megrázta a kezét és a lábát. Nyomorúságosan érezte magát. Az ő hibája, hogy nem figyelt eléggé. A szálloda felé menet nem vette észre, hogy követik.

— Na, nyisd ki végre a szád! — mondta Garetano, miközben rágyújtott egy cigarettára. — Miért adtad ki magad Alicia unokatestvérének? S mi lett Luigivel?

— Van néhány ember, aki nem kedvel benneteket — mondta Franco. — Én is közéjük tartozom. A mi ötletünk volt, hogy megghiúsítjuk az esküvőt. Ez sikerült is.

— A fickó megunta az életét — csodálkozott a dandykülsejű, s feltolta homlokából a kalapot.

— Tudja, mi vár rá - gúnyolódott Frank. — Az életén kívül nincs vesztenivalója. Ezzel számol. Figyelemre méltó jellem! Természetesen meg fog döglenni. Itt és most. De előbb még eldalolja nekünk, amit tudni akarunk. Nem engedem, hogy hősként haljon meg. A lábam előtt fog a porban csúszni — s csak ezután kapja meg a kegyelemdöfést, egy pillanattal sem korábban.

Franco libabőrös lett. Csak a másik szemébe kellett pillantanania, hogy lássa, mennyire komolyan beszél ellenfele. Frank Garetano nemcsak ellensége halálát akarta, megaláznia, szó szerint halálra taposni, lassan és élvezettel.

— Szadista állat vagy — mondta Franco, s nem értette, miért csak most jött rá erre. Hiszen ő maga provokálta ki ezt a helyzetet, lépésről lépésre csalogatta elő Frank Garetanóból a vadállatot.

— Ki küldött New Yorkba? — kérdezte Garetano.

Franco nem válaszolt

— Dolgozd meg egy kicsit! — vetette oda Garetano Bennek. Az lecsapott Ökle Franco arcát középen találta el. Becsukta a szemét. Érezte, amint elered az orra vére.

Élni akart. Nem volt ebben semmi önző érdek, inkább az a mindent le-

győző vágy, hogy leszámoljon Garetano embereivel, és megakadályozza, hogy az ilyenek hatalomhoz és gazdagsághoz jussanak ebben az országban.

Garetano megismételte a kérdést, de választ most sem kapott. Ben ökle újra lesújtott. Franco összeszorította a fogát. Orrából a szájába folyt a vér.

— Van időnk — gúnyolódott Frank. — Rajta, Ben! Mutasd meg, mit tudsz!

Ezúttal a gorilla mélyebbre ütött. Franco térdre esett. Úgy érezte, a bensője ég, mint a tűz. Alig kapott levegőt, szeme előtt tarka karikák táncoltak. Nem sietett felállni. Időt kell nyernie, de tulajdonképpen nem tudta, mire vár. Csodára? Mikor a pillantása kitisztult, körülnézett. Közel s távol teremtet lelket sem lehetett látni hóhérain kívül.

Ben most a tarkójára sújtott. Előrebukott. Ujjai valami hideg, kerek tárgyat érintettek. Egy vasrúd bújt meg a gyom alatt. Mintha áramütés érte volna.

— Hagyd egy kicsit pihenni, különben elmarad a szórakozásunk — hallotta Garetano hangját.

— Csak tetszeli magát — mondta Ben. — Időt akar nyerni.

— Megkapja — válaszolta Garetano. — Szép lassan fog megdöglenni. Az emberek utolsó kívánságát respektálni kell, Ben.

A gúnyos hang nem érintette Francót, sőt fokozta ellenállását. Ujjai szinte gyengéden fogták körül a vasrudat. Gondolkodott, vajon rögzítve van-e a talajhoz a rúd. Ha igen, hiábavaló volt a felfedezése. Megmozdította a kezét, úgy tett, mintha fel akarna állni. A rúd is megmozdult. Arccal a talaj felé fordult, de a férfiak hangja alapján pontosan tudta, hol áll Ben és Garetano.

Frank cipője hegyével Franco bordájába rúgott. S még kétszer megismételte. — Felállni! — ordította.

Franco felnyögött.

Felemelte a csípőjét, s előretolta a térdét. Nyomorúságosan nézett ki, mint-ha utolsó erejét összeszedve próbálna kiegyenesedni.

Annál meglepőbb volt, ami néhány pillanattal később történt. Franco villámgyorsan felpattant, megsuhintotta a levegőben a vasrudat, s a gorilla kezére csapott.

A pisztoly kiesett a kezéből, s valahol a gyom közt esett le. Szeme a fájdalomtól könnyes lett. Értetlenül nézett jobb kezére, úgy érezte, szétzúzták. Nem tudta megmozdítani az ujjait.

Franco lélegzetvételnyi szünetet sem hagyott, ki akarta használni az általa keltett sokkhatást. Előreugrott. Garetano megpróbált kitérni, de már késő volt. A vasrúd a vállát érte. Felordított, és térdre rogyott.

Franco körülnézett, hogy a harmadikat is félreállítsa az útból, ötöle félt a legkevesbé. A dandy legalább ötlépésnyire állt Francótól, revolverét pontosan ráirányítva.

— Egyedül három ellen — gúnyolódott a gorilla. — Ez nem fog menni, Solo!

✱

Franco lassan leengedte a rudat. Hirtelen megint rosszul érezte magát. Olyan közel állt már a győzelemhez, hogy a váratlan fordulattól hányingere támadt.

— Dobd el! — üvöltött a dandy.

Garetano felemelte a fejét. A gyűlölet eltorzította az arcát. Vagy talán a fájdalom, amit a vállában érzett.

— Nyírd ki! — közölte. — Intézd már el!

A dandy habozott. Gengszter volt ugyan, de az ilyen munkát a szervezeten belül mindig másokra bízta.

— Nem hallod? — rikácsolta Garetano elváltozott hangon. — Lódd szitává ezt a disznót. Látni akarom, amint megdöglik!

A dandy nyelt egyet. — Kérdezni akartál tőle valamit.

— Azt akarom, hogy megdögöljön! — zihálta Garetano.

A dandy fölemelte a fegyvert, célzott, s bár a keze kissé remegett, ilyen kis távolságból aligha hibázta volna el.

— Rosszul jársz, ha rá hallgatsz — mondta Franco.

Érezte, hogy a hangja nem túl meggyőző. Volt néhány érve, amelyekkel alighanem hathatott volna a dandyre, de nem volt képes kimondani őket, visszataszítónak tartotta, hogy az életéért könyörödjön.

A dandy begörbítette az ujját a ravaszon. Aztán eldörrent egy lövés. A kavicsbányában hosszasan visszhangzott a dörrenés.

A szépfü kinyitotta a száját, a revolver kiesett a kezéből, szétlőtt csuklójából patakzott a vér.

Franco előreugrott, és felkapta a revolvért. Csak aztán nézett körül.

Ki lőtt?

Ki mentette meg az életét?

Körbepillantott, de a bokrok, a gyomnövények, a fák szinte lehetetlenné tették, hogy lásson is valamit. Aztán végre felfedezett némi mozgást, egész fönt a bánya szélénél. Nem tudta megállapítani, ki az, még csak azt sem, hogy férfi vagy nő mozog-e a távolban. Megrezzent néhány ág, átsuhant valami fehérség, aztán semmit sem lehetett többé látni.

A dandy térdre rogyott, és kezével átfogta sebesült csuklóját. Az ujjai közt ömlött a vér.

Franco elengedte a vasrudat, s a kocsához ment. A slusszkulcs benne volt. Kinyitotta a csomagtartót, elővette az elsősegélydobozt, s odadobta a gorillának.

— Remélem, értesz hozzá — mondta, és leengedte a kocsi tetejét. — Ha nem, kénytelen leszel a legközelebbi telefonon hívni a mentőket. Csak eszedbe jut majd valami mese, hogy válaszolni tudjatok az orvos és a rendőrség kérdéseire.

Beült a kocsiba. Elindult, s néhány perccel később elérte a Highwayt. Egy egérszürke Skylark-Limousine elállta az utat. Franco megállt, és kiszállt az autóból.

Izmos, sötét hajú férfi támaszkodott a szürke limuzinnak, farmert és slamos pamutpólót viselt. A pulóver ujját feltúrte. Erős, napbarnított karja volt.

A fehér pulóveres férfi nem lehetett több harmincévesnél. Gyufaszálat rágszált, karját keresztbefonta a mellkasán, és szórakozottan vigyorgott Francóra.

— Mi van? — kérdezte.

— Elállja előlem az utat.

— Rosszul mondja — mondta a férfi. — Inkább a gyilkos útját keres-
teztem. Nélkülem már halott lenne.

*

— Kicsoda maga? — kérdezte Franco elképedve.

Odament a férfihoz, és megállt előtte. Az kezét nyújtott.

— Lloyd Price — mutatkozott be. — Akárcsak maga, én is a COUNTER
MOB-hoz tartozom.

— Mihez? - szólt Franco meghökkenve.

— Warner embere vagyok. Nem tudja, hogy hívják a szervezetet?

Franco fellélegzett.

— A jó, öreg Warner. És én még azt hittem, minden segítség nélkül enged
leszállni ebbe a pokolba.

— Az ezredes megkért, hogy maradjak az ön közelében, szükség esetére.

— Most jött el ez a pillanat.

— A partin nem tudtam volna a segítségére sietni — mondta Price.

— Köszönettel tartozom.

— Menjünk vissza New Yorkba — javasolta Price. — Vissza kell vinnem
a kölcsönkocsit, aztán visszarepülünk L. A.-ba. Ott már várják önt. Warner
nagy súlyt fektet arra, hogy sikeresen vegye az első akadályt.

— Egy pillanat, épp ezt tettem, de nem vagyok robot!

Price vigyorgott. — Warner mellett hamarosan az lesz — jósolta. — Ez
még nem feladat volt. Csak próba.

— Igen, próba — vigyorgott Franco. — Ezzel egyetértek.

Másfél órával később a két férfi egy New York-i vendéglőben ült egy-
mással szemben. Price sültet evett, Franco egy tányér chililevest. Már tege-
ződtek, hiszen egy hajóban eveztek.

— A Warner ezredes vezette COUNTER MOB az Igazságügyi Minisztérium
kihelyezett osztálya — magyarázta Lloyd. — Nem tudom, hol van az irodá-
juk, nem is érdekel. Warner csoportja jól szervezett, ő maga küzdő típus,
de vannak más jó tulajdonságai is, ezek nélkül aligha lenne ebben a pozí-
cióban. Jó orra van, jók a megérzései, sőt néha még szíve is van.

— Már régen a szervezetnek dolgozol?

— Néhány hónapja. Ne lepődj meg, ha L. A.-ban az ellenség oldalán látsz
majd. Sikerült beépülnöm a maffiába. Én szolgáltatom a COUNTER MOB-
nak a szükséges információkat.

— Öregem, az életeddel játszol! — szólt elismeréssel Franco.

— És te nem?

— Nem, én nem — válaszolta keserűen. — Nekem nincs más választásom.
Szükségszerű, amit teszek! — Rövid szünetet tartott, Lloyd szemébe nézett,
és azt mondta: — Néhány dologgal tisztába jöttem ott a bányában. Kezdek
azonosulni a szerepemmel. Tegnap még szívesen abbahagytam volna, de ma
már tudom, hogy valakinek ezt a piszkos munkát is el kell végezni.

— Nekem mondd? — kérdezte Lloyd. Átadott egy kártyát, amelyen egy
telefonszám volt. — Hívj fel, mihelyt megérkezel L. A.-ba. Ott megkapod a
további utasításokat.

Másnap kora reggel Franco L. A.-ban találkozott Warnerrel. A telefon-

hívás után egy órával találkoztak a City College parkjában egy padnál. Napos reggel volt. Egy kis tavacska mellett ültek, vadkacsák és hattyúk úszkáltak a vízen. Egy-két gyerek édesanyja felügyelete mellett kenyérdarabkákkal etette az állatokat.

— Így nőnek fel — mondta Warner — a jók is, a rosszak is.

— Nem azért vagyunk itt, hogy a jövőről beszéljessünk. Minket a jelen érdek, vagy nem?

— De mennyire! Halljuk a beszámolóját!

Franco röviden és precízen elmondta, mi történt, majd így fejezte be: — Köszönöm a testőrt. Lloyd nélkül elveszttem volna.

— Elbánt volna a harmadikkal is, de Lloyd nem akarta megvárni, míg tényleg magára lő a fickó. Kiállta a próbát. Az igazi munka most kezdődik. Szét fogja robbantani Plancata bandáját.

Franco egyik kezét a füléhez emelte, mintha nem jól hallana. — Hogyan?

— Szét fogja robbantani Plancata bandáját — ismételte meg Warner. Franco értetlenül nézett rá. — Eddig azt hittem, hogy ön realista. Most korrigálnom kell ezt az elképzelésemet. Hogyan képzelem a dolgot? Ez olyan, mintha egy kis őrmestert azzal bízna meg, verje szét a Vörös Hadsereget.

— Na ne túlozzon! Nem azt várom magától, hogy fegyverrel a kezében teremtsen rendet. De ismeri a fickókat, akik Plancatának dolgoznak. Sokan közülük apja barátai voltak. Ismeri az embereket, a körülményeket, bizonyos kapcsolatokat s a sebezhető pontokat is. Nincs alkalmasabb önnél erre a feladatra.

— En ezt másképp látom — mondta Franco. — Épp Plancata bandája tudja, ki vagyok. Ernesto fia. Tudják, hogy meg akarom bosszulni apám halálát — és mindent elkövetnek majd, hogy ezt megakadályozzák.

— Lesznek olyanok is köztük, akik vezetőt keresnek. Az apja barátai, akik az ő meggyilkolását megbocsáthatatlan hibának tartják ...

— Igen, vannak ilyenek. De nem akarok velük szövetkezni. Ezek gyilkosok és gengszterek. Nem tudom, valóban megbízhatom-e bennük. Ha csak egy is Plancatához csatlakozik, én is úgy végzem, mint apám.

— Tudom, mit akar mondani. Okosabbnak tartaná, ha egy kívülállót bízna meg ezzel a feladattal, olyasvalakit, akit senki sem ismer L. A.-ban. Megpróbáltam. Nem ment. Kemény, értelmes emberre van szükségem, akinek motivációja is van. Ez nagyon fontos, Franco. Az indíték!

— Solónak hívnak, de ez nem azt jelenti, hogy képes vagyok egyedül szétzúzni egy szindikátust.

— Nem azt várom öntől, hogy fegyverrel a kezében oldja meg a problémát. Használja ki a szervezeten belüli ellentéteket, provokáljon hatalmi harcot, legyen intrikus, s amit nem tud saját maga megoldani, azt hagyja, hadd intézzék el maga helyett. Tudom, megvan a lehetősége, hogy ez sikerüljön magának.

Az ezredes átadott neki egy sárga borítékot. — Az új papírjai — mondta, - Egyébként Sallynél fog lakni. Mi van a másik két útlevelel?

— Ki az a Sally? — kérdezte Franco.

— Rögtön meg fogja tudni. Mi van az útlevelekkel?

— Visszaszereztem őket Garentanótól. A kézitáskámban van, a zárható rekeszben.

— Semmisítse meg.

— Oké. De Garetano tudja, ki vagyok.

— Keresni fogja magát, bosszút akar majd állni — bölintott az ezredes. — De nem feltételezi, hogy L. A.-ban van, mert tudja, itt üldözik magát. Így hamis következtetésre jut majd. Ah, igen, Sally. South Gate-ben van egy kis motelje. A címet majd megtalálja a borítékban. A forma kedvéért az ő irodájában fog dolgozni. Sally várja magát, és tudja, miről van szó.

— Mi most a nevem?

— Franco Ruff — válaszolt Warner. — Viszlát és sok sikert!

Nem várta meg Franco válaszát, lement a tóhoz. Nézte, amint a gyerekek a vadkacsákat etették, néhány szót váltott egy kisfiúval. Francónak nem volt hangulata tovább figyelni az idillt, felállt, és elhagyta a parkot. Taxival ment a repülőtérre. Elhozta az útításkáját, ezúttal figyelte, nem követi-e valaki. Taxival South Gate-ba indult.

A TOPSTAR MOTEL közvetlenül a 42-es gyorsforgalmi út mellett állt, az útról könnyen meg lehetett közelíteni. Néhány rikító tábla felkeltette a figyelmet a bungalókából álló motel iránt. Volt egy kis portásházikó, amelyhez egyemeletes főépület csatlakozott, itt volt a recepció, az iroda, a gazdasági helyiségek, és egy étterem is.

Sally Robinson, aki Francot az irodában üdvözölte, magas, szőke szépség volt. Az ember inkább manökkennek képzelné egy divatbemutatón, semmint moteltulajdonosnak egy íróasztal mögött.

Világos, kék szeme volt és telt, puhán ívelt ajka, mely azt a benyomást keltette, hogy az acél is elolvadhat tőle. Franco huszonhat évesre taksálta a lányt.

Farmerkosztümben volt, amelynek nyitott kabátja alól kihívóan és tola-
doán bukkant elő dús melle.

— Franco — mosolygott rejtélyesen — Franco Ruff. Részletesen el fogom magyarázni, mi lesz a dolga az irodában. Itt fog lakni a házban, az emeleten. — Nevetett. — Közvetlenül mellettem. Jöjjön, megmutatom a szobáját.

A kis appartement modern, de nem fényűzően berendezett lakó- és hálószobából és egy fürdőszobából állt. Ezenkívül még egy kis konyha is tartozott hozzá. — Esténként az étterem zárva van — magyarázta Sally. — El kell mennie vacsorázni, vagy készít magának valamit. — Egy szóval sem említette Warnert, sem azt, amit tőle megtudott, s Francónak ez nem volt ellenére.

— Ez minden csomagja? — kérdezte Sally, és a férfi táskájára mutatott.

— Szeretek kevés holmival utazni — válaszolta.

Sally nevetett. A szája olyan volt, mint egy egzotikus virág, vörös, forró és nedves. — Biztosan megvan rá az oka. Holnap kezdjük a munkát. Helyezze magát kényelembe, érezze otthon magát.

Franco Sally után pillantott, amint a lány elhagyta a szobát, s hirtelen megkívánta. Micsoda lány! Aztán eszébe jutott Alicia, s nagyon alávalónak érezte magát. Kicsomagolt, egy nagy hamutartó fölé tartotta az útleveleket, gyufával meggyújtotta a papírokat, s figyelte, amint tüzet fognak. Másodszor is meg kellett gyújtani a papírt, hogy teljesen elégjen. Aztán a hamut a vécébe öntötte, leöblítette, s kinyitotta az ablakot, hogy kiszellőztesse az égett papírszagot.

Látta, amint egy piros Pontiac megáll a parkolóhelyen. Két férfi szállt ki.

Szorosan egymás mellett mentek a recepcióhoz, mint a sziámi ikrek. Volt valami fenyegető a mozgásukban.

Veszélyt szimatolt. Még mindig nála volt a két fegyver, amelyet a kavicsbányában a gengszterektől vett el. Farzsebébe tette a pisztolyt, a sofőr revolverét pedig a kis hűtőszekrény jégtartálya mögé rejtette.

Elindult lefelé. A recepciónál a színes bőrű portás rávigyorgott Francóra. — Joe vagyok — mutatkozott be. — Joe Masters. Remélhetőleg tovább marad nálunk, mint a többiek.

— Kikről beszél? — kérdezte Franco, szemével a két férfit keresve.

— A kollégáiról. Örökké cserélődnek. Jönnek, mennek, tényleg szörnyű.

— Hová lett az a két fickó?

— Milyen fickók?

— Negyven körül lehetnek. Sötét öltönyt viseltek. Fönről láttam őket, az ablakból.

— Sajnálom, miszter. Nem jelentkeztek itt. Senki sem jött az utóbbi tíz percben. Egész idő alatt itt voltam.

Franco nem tett fel további kérdéseket.

Ha Sally a COUNTER MOB-nak dolgozik, lehet, hogy Joe is a beavatottak közé tartozik. Nincs értelme sokat kíváncsiskodni. Feltűnő lenne. Még egy pillantást vetett a Pontiacra, emlékezetébe véste a rendszámát, aztán taxival a városba vitette magát. Ott beváltotta a csekket, amit Warnertől kapott. Nyolcezer dollárt fizetett be egy csekkszámlára, a többit magánál tartotta. Keresett egy használtautó-kereskedést, vett egy régi, még engedélyezett VW-t. A kocsit hétszáz dollárba került.

Amíg az apja élt, Francónak Stingray-e volt. Az ellenségei biztosan azt hiszik, hogy még mindig luxusautóval furikázik. Senki sem feltételezi, hogy egy régi VW-t használ, sem Plancata emberei, sem a rendőrség.

Franco a VW-val visszahajtott South Gate-be, s leállította a kocsit a motel parkolójában. A piros Pontiac eltűnt. A recepcióhoz lépett. A mesterséges szökőkút mellett álló műbőr fotelekből két férfi emelkedett föl, s Franco felé indult.

Egy pillanatig úgy tűnt, elsétálnak mellette, de aztán hirtelen megpördültek, s megragadták a karját. Francónak elállt a lélegzete. Moccanni sem tudott, olyan fogást alkalmaztak, amelynek nem ismerte az ellenszerét.

— Hé. mit jelentsen ez? — kapkodott levegő után. — Elment az eszük?

Az egyik egyenesen az arcába vigyorgott. — Ellenkezőleg — mondta. —

Épp az eszünket használjuk. S erre maga ráharap, szépfiú.

— Mi a csuda ez? Ki maga? — kérdezte Franco fájdalomtól eltorzult arccal.

— Matthews hadnagy vagyok — mutatkozott be a vigyorgó. — Az ott a bal oldalán pedig Brown őrmester. Azt hiszem, ezt jól csináltuk.

*

Franco kövé meredt. Eszébe jutottak Warner szavai. Az ezredes világosan megmondta, hogy nem segíthet Francón, ha annak meggyűlik a baja a rendőrséggel.

— Mit követtem el? — nyöszörögte, bár ez a kérdés igazán felesleges volt.

A két férfi magával ráncigálta, és belökte az irodába. Joe nem volt ott. Franco egy karosszékbe esett. Brown átkutatta, van-e nála fegyver, de nem vette magának a fáradságot, hogy a farzsebet is megnézzze.

— Semmi — jelentette a hadnagynak.

Matthews leült Sally íróasztalának a szélére. — Le kellett tartóztatnunk a főnöknőt — mondta. — Őn is tudja, miért.

Franco ismerte ezt a trükköt, és nem hagyta magát törbe csalni.

— Semmit sem tudok — mondta.

Kezdte kapisgálni, hogy sem Matthews, sem Brown nem tudják, valójában ki került a kezük közé.

— Csak ma érkeztem — folytatta Franco. — Holnaptól dolgozom itt.

— Megtaláltuk az útlevelét az íróasztalon — bólintott a hadnagy. — Franco Ruff, ugye? Szeretnénk tudni, honnan jött.

A borítékban, amit Franco Warner ezredestől kapott, volt egy rövid életrajz is, így Franco könnyedén tudott válaszolni a kérdésre.

— Colorado Springsből — felelte. — Legalábbis ott dolgoztam a Grand View Motelben. Amikor becsukták a boltot, rögtön új állás után néztem. Az ördögbe is, nem vagyok bűnöző, miért kezelnek úgy, mintha az lennék?

— Egen — gúnyolódott a hadnagy. — Új állást keresett magának. Talán ezzel, mi?

Hátranyúlt, és egy revolvért tett az íróasztalra. Ez volt az a fegyver, amit Franco a hűtőszekrénybe rejtett.

— Hülyeség — mondta Franco. — Az egylet lapjában megjelent egy hirdetés. Kapcsolatba léptem Miss Robinsonnal, és ő megígérte, hogy megkapom az állást.

— Van fegyverviselési engedélye?

— Ehhez a játékpisztolyhoz nem kell, legalábbis Colorado Springsben.

— Megfelelkezik róla, hogy az egyes államokban különbözőek a törvények — figyelmeztette Matthews. — Itt eljárást indíthatnak maga ellen tiltott fegyverviselésért. De nem ezért vagyunk itt. Azt akarjuk tudni, honnan kapta a kábítószert.

— Miről beszél?

— Főnöknője íróasztalán két csomag heroint találtunk. Feltételezzük, hogy maga hozta a heroint.

— Ezt nem gondolhatja komolyan — háborodott fel Franco. — Nem vagyok kábítószer-kereskedő. Miért nem vet egy pillantást mindentudó kis nyilvántartásukba, hogy meggyőződjenek róla, nem vagyok sáros?

Matthews felállt. Átadott egy cetlit Francónak.. — Tessék, itt az elismervény a fegyveréről. Még hallani fog rólunk.

Brownnal együtt szó nélkül elhagyta az irodát. Franco felállt. Mögötte valaki kopogott az ablakon. Joe volt az. Kinyitotta az ablakot.

Letartóztatták a főnököt — hadarta a színes bőrű izgatottan. — Az íróasztalán ...

— Tudom, mit találtak — mondta Franco, és becsukta az ablakot.

Kikereste az engedélyezési hatóság telefonszámát, és tárcsázott. — Matthews a kábítószer-csoporttól — jelentkezett be. — Tudnom kell, kié az L. A. KA 46—578 rendszámú Pontiac.

— Visszahívom, hadnagy. Ismeri az előírásokat.

— Ember, nincs időm! Sietek!

— Oké, várjon.

Három perccel később már a birtokában volt a kívánt felvilágosítás. A Pontiac egy Lionel Cracker nevű férfié volt, aki Garden Grove-ben, a Costa Mesa Street tizennégyben lakott

— Ellopták az autót? — érdeklődött Franco.

— Nálunk nem jelentették a lopást — válaszolt a férfi a vonal túloldalán —, de ez nem sokat jelent. A körzet, ahová a jelentések befutnak, gyakran csak később jelenti nekünk.

Letette a kagylót. Gondolkodott. Néhány másodperccel később megszólalt a telefon.

— Topstar Motel — jelentkezett Franco.

— Maga az, Franco? — szólt bele egy férfihang. Az ezredes volt az.

— Jó, hogy hív — mondta Solo, és elmesélte, mi történt.

— Ócska trükk — hallatszott Warner színtelen hangja. — Valaki a motelbe csempészte az árut. hogy Sallyt kiszolgáltassa a rendőrségnek.

— Tudom, ki volt az — mondta Franco, de rögtön kijavította magát. — Legalábbis alapos a gyanúm. Utánanézek.

— Jó. Állapítsa meg, ki áll a dolog mögött. A következő huszonnégy órában Peters név alatt a Kingsgate Hotelben elér. Mindenféle segítségre számíthat. Sok múlik azon, hogy Sallyt szabadon bocsássák.

— Még egy kérdés. Tudja Joe, kinek dolgozik Sally, ő is beavatott?

— Ki az a Joe?

— A színes bőrű a recepciónál.

— Fogalma sincs semmiről.

— Köszönöm — mondta Franco, és letette a kagylót.

Joe a hallban volt, a pultnak támaszkodott, és mereven a semmibe bámult. Amikor Franco felbukkant, azonnal magához tért. — Mit tegyünk? Szóljunk egy ügyvédnek? — kérdezte.

— Ezt a főnöknő maga is el tudja intézni — válaszolt Franco. Kiment, beült a VW-be, és elhajtott Garden Grove-ba. A Costa Mesa Street tizen- négyes számú ház meglehetősen elhanyagolt környéken volt, s egy szociális otthon benyomását keltette. A házai, körülvevő kert úgy nézett ki, mint egy kis dzsungel. A ház mellett egy ajtó nélküli, görbe hullámlemezről épült garázs állt. Üres volt, csak néhány rozsdás bádorganna és egy szemetesláda volt benne.

A kapuhoz lépett, és bekopogott. Csengő nem volt. Senki sem jött ajtót nyitni. Ismét kopogott, aztán megkerülte a házat, fellepett a kicsi, lemezekkel fedett teraszra, melynek keramikakövei közt fű és gyom nőtt.

A teraszajtóhoz lépett, szeme elé tartotta a kezét, hogy benézzen a házba. Megdöbönt, Éjjeli menedékhelyre számított, arra, hogy a ház belseje is úgy néz ki, mint a ház és a kert, ehelyett azonban luxusszállót látott, amelyben még egy kicsi, jól berendezett bár is volt.

Leengedte a kezét. Észrevette, hogy a teraszajtót csak behajtották, s a lábával belökte. Megállt a küszöbön.

— Halló — kiáltotta, de senki sem válaszolt.

Hirtelen zajt hallott. A zaj a házból hallatszott, mintha egy üveget a padlóra ejtettek volna, s az ezer szilánkra tört volna szét.

— Halló — szólalt meg Franco ismét. Belépett a házba, keresztülment a nem túl nagy nappalin, amelynek süppedő keleti szőnyege felfogta léptei zaját. Odaért az ajtóhoz, kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a kilincset, de ebben a pillanatban kinyílt az ajtó.

Egy sírástól duzzadt arcú, kisírt szemű, vörös hajú lány jelent meg. Fekete karikás szemének kissé bárgyú tekintete elárulta, hogy részeg. Az ajtóba kapaszkodott.

— Rajta — nyöszörgött. — Mire vár még? Öljön meg, ezért jött vissza, nem? Maga disznó, maga ocsmány disznó!

Neki akart rontani Francónak, de elvesztette az egyensúlyát s elesett volna, ha a férfi el nem kapja. Egy fotelhez támogatta a lányt. A lány zokogni kezdett, s érthetetlenül motyogott maga elé. Franco leültette a fotelba. Aztán az előtérbe ment. A konyhaajtó nyitva volt. A küszöbön ott feküdt a széttört üveg, és intenzív whiskyszag áradt szét a levegőben. Ugyanezt a szagot árasztotta a vörös hajú lány is. Az előtérből még két ajtó nyílt. Az egyik a hálószobába, a másik a fürdőszobába vezetett.

Szörnyű kép tárult a szeme elé.

A fürdőkádban egy halott feküdt.

*

A halott kopaszodó ember volt, s mélyen belecsúszott a vízbe. Félig nyitott szája, mely a víz fölött volt, nyilvánvalóvá tette, hogy a férfi nem a vízben fulladt meg. Nem lehetett azonnal észrevenni, mi okozta a halálát, legalábbis is nem volt rajta szemmel látható sérülés.

Franco visszatért a nappaliba. A lány már megnyugodott, apatikusan bámulta Francót.

— A barátja volt? — kérdezte.

A lány visszakérdezett. — Kicsoda maga?

— Hívjon egyszerűen csak Francónak. Ki ölte meg Crackert? Mert Cracker az, ugye?

A lány bólintott. A szája szélé remegett. Úgy tűnt, újra elsírja magát, de ezúttal uralkodott magán.

— A kertben voltam, amikor történt. Kiáltást hallottam. Aztán csend lett. A bokrok mögött bújtam meg, s láttam, amint két férfi kijön a házból. Beszálltak Lionel Pontiacjába, és elhajtottak.

— Kik voltak?

— Nem tudom, sohasem láttam őket — mondta a lány.

— Miből élt Cracker?

— Mindenféleből. Vett és eladott. Autókat, házakat, ami adódott.

— Orgazda volt — puhatólózott Franco.

— Erről nem tudok.

— Felismerné a két férfit?

— Egyiküket biztosan. Olajzöld öltönyt viselt és kis kecskeszakálla volt.

— Az álszakáll is lehetett — mondta Franco.

— Anélkül is felismerném, mert feltűnően szögletes, előreugró homloka volt — mondta a lány.

— Mikor történt?

— Három órával ezelőtt.

— Miért nem értesítette a rendőrséget?

A lány kezével végigsimította a homlokát, s lehorgasztotta a fejét. — Lionel miatt — mormogta. — Megígértette velem. Bármí történik is, még ha vége is a világnak — így mondta —, ne hívd a rendőrséget. Sose hívd a rendőrséget!

— Értem. Tanácstalan volt. Félt. Ezért ivott. Majdnem egy egész üveg whiskyt megivott. Amikor meghallotta a kopogást meg a hangomat, elejtette az üveget.

— Az ujjaim elerőtlenedtek. Eszembe jutott, hogy elfelejtettem bezárni a teraszajtót — mondta a lány,

— Cracker nem élt rosszul — nézett körül a szobában. — Minden, ami itt van, az utolsó szögig méregdrága.

— Ez volt Lionel dilije. De kifelé nem akart feltűnő lenni — magyarázta a lány.

— Hogy hívják?

— Nelly. Nelly Shubert. Lionel és én jegyesek voltunk, együtt éltünk...

— Jöjjön — kérte Franco a lányt, és megfogta a kezét. Szó szerint föl kellett húznia a fotelből. — A gyilkosok aligha jöttek gyalog erre a félreeső környékre. Nellyvel együtt kilépett a házból. Az, hogy a Pontiacokkal hajtottak el, azt jelenti, itt van valahol a közelben a kocsijuk. Maga ismeri azokat az autókat, amelyek állandóan itt parkolnak. Van köztük idegen kocsi?

Nelly végignézett a parkoló autókön. — Nem látok idegen kocsit. Továbbmentek a következő keresztutcáig. — Ott szemben, az a szép acélkék kocsi, azt még sose láttam itt, nem is illik ide — mondta Nelly.

— Kinek dolgozott Lionel?

— Mondtam már, hogy nem tudom! Önálló volt. Saját szakállára dolgozott — tette hozzá csöndesen.

— Maga hazudik, Nelly — mondta Franco nyugodtan. — Ezzel nem segít Lionelen. Rajta már egyébként sem segíthet, de ha azt akarja, hogy Lionel gyilkosai megbűnhődjenek, az igazat kell mondania.

— Ki maga?

— Most én kérdezek.

— Zsaru?

— Efelől megnyugtathatom. Nem vagyok az.

— Akkor jó — sóhajtott Nelly. — Zsarunak nem akarok segíteni, Lionel gyűlölte őket. Tudja, néha egy titokzatos emberről beszélt nekem, egy bizonyos Alról. Időnként Don Álnak is nevezte. Megkérdeztem, ki az az Al, de mindig azt mondta, jobb, ha nem tudok az üzleteiről és a kapcsolatairól.

— Plancata — mondta Franco. — Említette valaha is ezt a nevet?

— Nem.

— Van egy bizonyos Don Al nevű férfi L. A.-ban. Plancata!

— Ki az?

— Én is ugyanazt tanácsolom magának, mint Lionel. Felejtse el ezt a nevet. A rendőrségnek se említse. Hacsak nincsenek nyomós okai arra, hogy beszéljen róla.

Visszamentek a házhoz.

— Most mit csináljunk? — kérdezte a lány tanácstalanul.

— Hívja fel a rendőrséget

— Nem, azt nem. Lelépek. Nem akarok belekeveredni ebben az ügybe. Bement a házba.

Franco nem követte. Beszállt a VW-be és behajtott a következő keresztt utcába. Ott megállt körülbelül száz yardnyira az égyszínek Toronadótól. Nem kellett sokáig várnia Két férfi tűnt fel, egy taxi indult el mögöttük, tehát nyilvánvalóan azzal jöttek idáig. A Toronadóhoz mentek és beszálltak. A kormányon ülő férfi olajzöld öltönyt viselt, és nem volt kecskeszakáll. Franco azonnal fölismerte őket.

Ok jártak a piros Pontiacokkal a Topstar Motelban.

Franco lebukott, amikor a Toronado elhajtott mellette. Megvárta, míg az autó bekanyarodik a saroknál, aztán fölült, indított, és bizonyos távolságból követte az égyszínek limuzint.

Az ötös gyorsforgalmi úton hajtottak a végtelennek tűnő sivár tájon, több-kevésbé egyforma házak közt egészen Burbanhig. Itt letértek a gyorsútról, és a Lockhud repülőtér irányába mentek tovább. Nem sokkal később a Toronado megállt egy egyemeletes ház előtt, amelynek földszintjén egy lokál volt „WILLIAMS HOME COOKING” hirdette a felirat, az utca felé mutató táblán. A beifahrer bement, az olajzöld öltönyt viselő férfi, továbbhajtott. Kicsivel később a Toronadóval bekanyarodott egy kertbe, amelynek a végén egy garázs állt.

Egy kicsi, nem feltűnő bungalóhoz tartozott, amelyből több tucat sorakozott az egyébként rendezett utcában. Franco a következő keresztt utcában leparkolt a VW-vel, kiszállt, és gyalog elindult visszafelé. A bungaló postaládája közvetlenül a bejárat mellett volt, s ott volt rajta a tulajdonos neve: J. K. MILLON.

Franco megkerülte a tömböt, beszállt a VW-be, visszahajtott a lokálhoz, ahová a beifahrer bement. A terem nagyobb volt, mint várta, de a tizenöt asztal közül csak báromnál ültek, Franco letelepedett egy székre a bárpult mellé, és rendelt egy kávét. Szalmaszőke, alig tizennyolc éves lány szolgálta ki. Ügyetlen volt, kiöntötte a kávét, aztán elnézést kért, és egy új tányért adott Francónak.

A beifahrert nem látta sehol, de néhány perccel később megjelent. Leváltotta a lányt. Az apja volt.

— Diane-hoz megyek — mondta a lány. — Oké?

— Oké — bólintott a férfi. — Ma már nincs szükségem rád. Én... — félbehagyta a mondatot, amint a pillantása Francóra esett. A bárpultnál ő volt az egyetlen vendég. A férfi nagy nehezen erőt vett magán, és egy árnyalattal komorabban fejezte be a mondatot. — Végül is itt van Dick. Félórán belül megjön. Pillanat, valami még eszembe jutott, csak egy perc.

Kiment. A lány sóhajtott, s a szemét forgatta. — Mindig eszébe jut! — morogta.

Franco felállt. Kiment a folyosóra, amely a parkolóhoz vezetett, s odament egy ajtóhoz, amelyen PRIVÁT felirat állt. Óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó be volt zárva.

A két WC-ajtón kívül még egy ajtó volt, ez az udvarra vezetett. Franco kiment, s a szabadban találta magát üres tartályokkal teli műanyag zsákok mellett. Meghallotta a tulajdonos hangját, egy nyitott ablakból szűrődött ki.

Görnyedten az ablak alá osont.

A tulaj izgatottan magyarázott. — De ember, mondom, hogy igen! Egészen biztos vagyok benne! Ó az! Ismerem az arcát, hasonlít Ernestóra ...

Nem hallotta, mit válaszolt a másik, de az is elég volt, amit a tulaj mondott.

— Intézzem el? - hallotta újra a hangját.

Kis szünet.

— Jó — mondta aztán. — Itt tartom, amíg Jack megjön. Igen, biztosan otthon van. — A férfi mondott még valamit, de Francót már nem érdekelte. Eleget tudott. Amikor a tulajdonos újra feltűnt a pult mögött, Franco már a helyén ült.

— Végre! — sóhajtott a lány, csókot lehelt apja arcára, és kiment.

— Istenem — csóválta a fejét a tulaj. — Lányok! Önnek is van lánya?

— Nincs — válaszolt Franco.

A tulajdonos eltörölgedett néhány poharat, s vizsgálódva a fény felé tartotta őket. — Új ember errefelé?

— Igen — Franco kiitta a kávéját. — Mennyivel tartozom?

— Huszonöt cent. Ha nem haragszik, apróban, Mister.

— Oké — mondta és a pultra tette a pénzt. Kíváncsi volt, hogyan próbálja megakadályozni, hogy elmenjen.

— Még egy sört, Chesner! — kiáltott az egyik vendég.

— Ne hívj örökké Chesnernek. Neked Max vagyok.

— Oké, Chesner — mondta a vendég vigyorogva.

— Ráér még egy pillanatig, Mister? — fordult Chesner Francóhoz.

— Nem — mondta Solo, lecsúszott a székről és kiment a lokálból.

Húsz lépés után megállt, és hirtelen megfordult. Azt látta, amire számított. A tulaj szorosan a nyomában volt. Nadrágban és ingben volt, csak a kötényt vette le. Fújtatva közeledett. Majdnem akkora volt, mint Franco és legalább olyan széles, de hiányzott belőle a másik izmossága. Helyette viszont figyelemre méltó pocakkal rendelkezett.

— At akart verni! — állította felháborodva Chesner. — Azonnal jöjjön vissza!

Franco halványan mosolygott. Körülnézett. A lokál a külvárosban volt, kevés járókelőt lehetett látni az utcán. — Nem fél, Chesner? — kérdezte.

Chesner pislogott. — Mitől félnék? Magának van oka félni. Ha értesítem a rendőrséget, rács mögé kerül.

— Számlahamisítás miatt? — gúnyolódott Franco. — Vagy valami másrt akar a nyakamba varrni?

Chesner még jobban pislogott. — Miért is ne? Felismertem, Solo. Magát körözik gyilkosságért.

— Igazán? Azt hiszi, hogy most szépen visszaszátállok magával és megvárom, amíg a rendőrség megérkezik?

Chesner ökölbe szorította a kezét. — Először velem kell elbánnia. Nem vagyok könnyű falat, Solo. Megbirkózom veled.

— Te patkány! Eszed ágában nincs kihívni a rendőrséget. Közölted Don Allal, hogy itt vagyok. Neki dolgozol. Gyenge lábakon állhat Al hatalma, ha olyan embereket foglalkoztat, mint te és Millon. Azt hiszed, nem látom az összefüggéseket? Apám meggyilkolása rossz vért szült. Plancatának minden

oka megvan, hogy ne bízzon meg azokban az emberekben, akik apámat szolgálták. Ezért adtak lehetőséget neked és Millonnak. Semmi másért. Chesner levegő után kapkodott, nem találta a szavakat.

— Tudok néhány dolgot rólad, Chesner — folytatta Franco. — Tudom, hogy Cracker halála a te lelken szárad. Tudom, hogy te csempészted a heroint Sally íróasztalára. Most fordult a kocka. Megölhetnélek. A te helyzeted még rosszabb, mint az enyém. Van egy lányod. Feltételezem, hogy szereted. Kíváncsi lennék, mit szólna, ha megtudná, hogy az apja gyilkos.

A tulaj szólásra nyitotta a száját, majd ismét becsukta. Lázasan gondolkodott.

— Kiegyenlíthetnék a számlánkat — mondta Franco.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— Gondolkozz csak. Tudom, hogy üldöznek, rengeteg időm volt, hogy felkészüljek. Ha elkap a rendőrség, kipakolok. Ha pedig Plancatának sikerülne kivonni a forgalomból, akkor is elmondok mindent, a végrendeletemben. A te neved is szerepel benne, Chesner. Amint látod, nemigen segít rajtad, ha elteszel láb alól. Az én halálom egyben a te haláloed is.

— Blöffölsz!

— Amit Sallyról és Lionelről tudok, az nem blöff.

— Nem beszélhetünk ezekről a dolgokról a nyílt utcán — mondta Chesner, és körülnézett. — Gyere velem.

— Te megőrültél. Azt hiszed, hagyom, hogy Millon kinyírjon? Vagy Plancata valamelyik embere?

— Érthető, hogy így beszélsz. Az apád abból élt, hogy gyilkolt. És neked is emberélet szárad a lelken.

— Túl későn tudtam meg, hogy az öregem mivel foglalkozik — mondta Franco. — De megbűnhődött bűnös életéért. Ami engem illet, a szükség kényszerít arra, hogy így cselekedjek, s ezt te is átkozottul jól tudod.

— Szükség, szükség — gúnyolódott Chesner. — Mi az? A valóságban ez gyilkosság, akárhogy is nevezitek ti szar jogászok. Megöltél valakit, nehogy téged öljenek meg. Ez az élet törvénye. Ezt a törvényt követte Don Al, ezt követi Millon, én is, te is — bárhogy is nevezed.

Franco vigyorgott. — Na nézd csak, Max Chesner dialektikusan gondolkodik. Szívesen elbeszélgetek veled később erről a témáról, de most inkább praktikusabb dolgokkal foglalkozunk. Valamilyen megoldást kell találnunk.

— Velem jössz, majd nálam beszélgetünk — mondta Chesner, és megragadta Franco karját. Az kitepte magát, majd gyorsan keze élével lesújtott. Chesner imbolygott. Rájött, hogy fegyver nélkül semmire sem tudja kényszeríteni Francót. Megpróbálta kérlelni.

— Ha valóban olyan erős a pozíciód, mint gondolod, miért nem próbálsz meg hasznot húzni belőle? Megszervezek egy találkozást a Donnal. Gondolom, mindnyájan profitálhatunk belőle — elsősorban te.

— Még hallasz rólam — Franco megfordult és elindult.

Azt hitte, hogy Chesner másodszor is megpróbálja feltartóztatni, de semmi sem történt. Megkerülte egyszer a háztömböt, aztán egy telefonfülkéhez ment és kikereste Chesner számát. Tárcsázott.

Chesner jelentkezett.

— Mi újság? — kérdezte akadozva.

— Én vagyok az, Franco Solo. Egyedül vagy, vagy már Millon is megérkezett?

— Egyedül vagyok — mondta Chesner.

— Megmondod Millonnak és Plancatának, hogy eltűntem, amíg te telefonáltál. Mondd nekik, hogy biztosan megszimatoltam valamit. Ha nem ezt mondd, pokollá teszik az életedet. Ismerem a Dont. Nem bocsátaná meg neked, hogy nem tudtál feltartóztatni.

— Más mondanivalód nincs számomra?

— Azt hiszem, kezdetnek ez is elég. Hallasz még rólam.

Letette a kagylót.

A kocsijához ment, és Millon házához hajtott. Az égsszínkép Toronado eltűnt a garázsból. Chesner telefonhívása után Millon azonnal elindult.

Az utca végéig hajtott. Gyalog visszajött és odament Millon házához. Becsengetett. Senki sem nyitott ajtót. Millon vagy egyedül lakott itt, vagy a családja nem volt itthon. Megkerülte a bungalót.

A konyhából egy ajtó nyílt a teraszra. Ez is zárva volt, akárcsak a teraszajtó, de Millon a nagy sietségben elfelejtette becsukni a konyhaablakot. Franco az ablakon át belépett az konyhába.

Körülnézett a házban. A hálószobába benézve megállapította, hogy Millon egyedülálló. Mindenütt példás rend uralkodott. Vagy házvezetőnője volt, vagy ő maga volt ennyire pedáns. A ház berendezése modern, de nem fényűző. A falakon volt ugyan néhány giccses olajfestmény, de egészében véve egy külső szemlélő nem tételezte volna fel, hogy egy gyilkos házában van.

Miközben Franco Millon íróasztala felé tartott, minden irányba fülelt, kifelé is, de valójában nem tartott attól, hogy megzavarják. Ha Millon visszajön, úgyis meghallja a kocsiját.

Csak a középső fiókot tudta kinyitni, a többi zárva volt. Mindenféle kacat volt benne, köztük néhány kifizetetlen számla is. Gyorsan átnézte őket. Semmit sem talált, ami érdekelte volna. Volt ott egy kulcstartó tartalék kulcsokkal, az egyik az oldalsó fiók zárjába illett.

A legalsó fiókban egy halom kitöltött nyugtára bukkant. Az egyiket az a férfi írta alá, akit Franco önvédelemből lelőtt.

A nyugtát két másikkal együtt zsebre vágta, becsukta a fiókot, s a kulcstartót visszatette a helyére.

Millon pedantériája, amely meglátszott példásan vezetett háztartásán, adminisztratív munkáját is jellemezte, s most ez lesz a végzete. Mielőtt a Don gyilkosságokkal bízta volna meg, Millonnak nyilvánvalóan az volt a feladata, hogy lefizesse a szindikátus korrump tagjait, ezek egyike volt a rendőrhadnagy is.

Hirtelen zajt hallott. A Toronado állt meg a ház előtt. Franco egy pillanattal meggyőződött róla, hogy nem hagyott nyomot maga után, aztán az előtérbe osont. Egy másodpercig határozatlanul álldogált. Kimehetett volna az ablakon át vagy a bejárati ajtón, de nem látott okot arra, hogy lóhalálában távozzon. Talán lesz lehetősége, hogy lerohanja és sarokba szorítsa Mi Ilont.

Az előtérben egy sarokban seprő és tisztítószerek álltak, zöld filcfüggöny takarta el őket. Franco a függöny mögé lépett, s meggyőződött róla, hogy

elegendő helye van, nem kerül veszélybe amiatt, hogy esetleg egy vödörnek vagy valami más szerszámnak esik.

Millon a konyhaajtón át jött be a házba. Kivett valamit a hűtőszekrényből, bement a nappaliba, s bekapcsolta a rádiót. Csavargatta a gombot, de nem találta meg, amit keresett, erre kikapcsolta a készüléket.

Kicsit később kettőt csengettek. Millon kiment az előtérbe és kinyitotta az ajtót. — Hei, Carlos — mondta. A hangjából tisztelet és odaadás csengett ki.

Franco összerendezte rejték helyén.

Carlos Terruzzi!

A harmincöt éves férfi Alfredo Plancata unokaöccse volt, a szindikátus főnökének kijelölt utóda, bár nem ő volt a főnök kedvence.

— Ennek nem lett volna szabad megtörténni! — hápogott Carlos. — Az ember azt hihetné, ez a fickó játszik velünk! Chesnernek ott kellett volna tartania.

A két férfi belépett a nappaliba, s becsukták maguk után az ajtót, de izgalmaikban olyan hangosan beszéltek, hogy Franco minden szót hallott.

— Max telefonált — mondta Millon. — Csak a hátsó szobából telefonálhatott. Ennek az átkozott Solónak hatodik érzéke van a veszély kiszimatolására. Lélepett. Mire Max visszatért az ivóba, az a disznó eltűnt...

— Miért telefonált Chesner? — háborgott Carlos Terruzzi. — Tudta, hogy a nagybátyám ki akarja nyírni Solót, megölhette volna a fickót, a nagybátyám fejedelmien megjutalmazta volna.

— Max azt hitte, helyesen teszi, ha telefonál.

— Mindent elrontott!

— Max teljesen össze van törve — mondta Millon. — Nem tudhatta, hogy Solo lelép. Crackernél viszont Max első osztályú munkát végzett, tényleg. A földetlen hajszárítót bekapcsolta, a vízbe tette — a fickó rögtön kinyúlt.

— Most nem Crackerről beszélünk. Solóról van szó. Honnan az ördögből tudja Solo, hogy Chesner nekünk dolgozik?

— Egyáltalán nem biztos, hogy Solo tudja. Lehet, hogy véletlenül tért be a kocsmába — mondott ellent Millon.

— Véletlenül! — Gúnyolódott Carlos Terruzzi. — Te megbolondultál. L. A.-ban ötvenezer kocsmá van, lehet, hogy több is. És Solo véletlenül épp Chesnerhez tér be.

— Igen, lehetséges. Azt is elmondom neked, miért. Ha Solo tudta, vagy akárcsak sejtette volna, kihez tér be összetűzésre került volna sor. Végül is Solo tisztában van vele, hogy a szindikátus tagjai felismerik.

— Bizonyára tisztában van vele. Chesnernél tett látogatása provokáció volt, idegesíteni akar bennünket!

Millon hallgatott.

— Van egy megbízatásom a számotokra — folytatta Terruzzi rövid szünet után. — A nagybátyám rátok akart bízni egy ügyet, rád és Maxra, de a dolgok jelenlegi állása alapján Chesnert ki kell hagyni a játékból. Lehet, hogy Franco követi.

— Ebből még profitálhatunk. Csaléteknek használhatjuk Maxot.

— Ezen még gondolkoznom kell — mondta Carlos Terruzzi. — A megfelelő időben majd eldöntöm Most másról van szó. Solo egyik embere elhatározta, hogy megbosszulja Ernesto halálát. Bizonyítékaink vannak arra, hogy

Angelo Agostini szabotálja a munkánkat. Kifelé úgy tűnik, együttműködik velünk, mintha a nagybátyám feltétlen híve lenne, valójában azonban minden elképzelhető módon megpróbál ártani a szervezetnek. Az a gyanúnk, hogy spicliként akar együttműködni a rendőrséggel. Ma vele vacsorázom Bellini pizzeriájában. Ismered ezt a lokált?

— Igen.

— 21 óra 30-kor érkezünk oda. Azt a látszatot kell kelteni, mintha engem akartak volna megtámadni, s Agostini csak véletlen áldozat lenne. Így nekem is, és nagybátyámnak is lesz alibije.

— Micsoda? Egy forgalmas, ismert lokálban nyírjuk ki Agostinit?

— Neked kell megtenni, egyedül — utasította Terruzzi. — Lődd ki az egész tárat. Ha csak egy golyó is sürol, elkészítheted a végrendeletedet — ugye világos? — fűzte hozzá fenyegetően.

— Jó lövész vagyok — mondta Millon —, de Agostini sem kontár. Jól ismerem. Olyan ördögien kezeli a fegyvert, mint egy cowboy.

— Evés közben fogsz meglepni bennünket. Ha Angelo kezében kés meg villa van, nemigen fog tudni védekezni.

— Csak egyet nem értek — gondolkozott hangosan Millon. — Ernesto halála után Angelo vette át a Roll-kommandót. Miért bízta rá a Don ezt a feladatot, ha áruló, és miért készül Angelo megbosszulni Ernesto halálát? Végül is jól járt ő is.

— Angelo mindig is Solo embere volt, Ernesto jobbkeze, a helyettese — magyarázta Terruzzi. — Jól érezte magát ebben a szerepben, ez jobban felelt neki, mint a Roll-kommandónál a vezető szerep. Angelo nem bízik a nagybátyámban. Azt hiszi, a Don csak azért jelölte ki őt Ernesto helyére, hogy ezáltal eltussolja, valójában ő a felelős Ernesto haláláért.

— Egyedül mész vacsorázni Angelóval?

— Persze.

— Tudja Angelo, melyik lokálba mentek? — kérdezte Millon.

— Csak azt említettem neki, hogy szívesen ennék már egyszer egy klassz pizzát. Nem először megyek el vacsorázni Angelóval, hogy néhány üzleti problémát megbeszéljek vele, tehát nem fog gyanakodni.

— Reméljük — Millon hangján érződött, mennyire nem örül a feladatnak.

— Ha Angelót követik és védelmére kelnek a gorillái, az egész katasztrófába torkollik.

— Ismerem Angelo embereit. Te is ismered őket. Lesz alkalmad alaposan körülnézni, mielőtt elkezdenéd. Természetesen meg kell változtatnod a külsőd.

— Az nem probléma.

— Annál jobb. Tehát akkor ma este találkozunk. Ha valamilyen okból el kellene halasztanunk az akciót, vörös szegfű lesz a gomblyukamban. Ezt ne felejtsd el. A vörös szegfű azt jelenti: stop.

— Tehát 21 óra 30-kor Bellininél. Számíthatsz rám — mondta Millon.

— Remélem is. Egy napra elég egy balsiker.

Terruzzi elment.

Franco a rejtékhelyén maradt. Tíz perccel később Millon is elment, elhajtott égészínké Toronadóján. Franco Millon nappalijából felhívta Agostinit.

— Hogy vagy, öregfiú? — szólta bele a telefonba.

A vonal túlsó végén döbbszent csend volt. Amikor Franco még kisfiú volt, Agostini néha játszott vele. Ő tanította meg nyíllal és íjjal lőni. Gonosztevő képe és nyers modora ellenére Francónak ő volt a jó öreg nagybácsi. Csak jóval később tudta meg Agostini csúfnevét, és annak jelentését.

Plancata szervezetében Agostinit a halál angyalának nevezték.

— Te vagy az, Franco? — kérdezte Agostini.

— Ki más? Szeretném tudni, hogy vagy?

— Hol bujkálsz? Honnan telefonálsz?

— Annak a férfinak a házából, akit épp most bíztak meg azzal, hogy ki nyírjon téged.

— A bolondját járatod velem?

— Terruzzi a skalpodat akarja. Még ma este — folytatta Franco, és elmondta, mit hallott.

Agostini hallgatott.

Miért nem szólsz semmit? — kérdezte Franco.

— Nem tudom, mit gondoljak erről az egészlről. Lehet, hogy csapda.

— De nem az. Don Alfredo Roll-kommandójának te vagy a főnöke, barátom. Mégsem tudom tétlenül nézni, hogy Plancata ilyen alattomos módon vonjon ki téged a forgalomból. De ki lehet védeni. Csak helyesen kell megszervezned a dolgokat. Ne ültess olyan emberedet a lokálba, akinek ismerik az arcát. Ártalmatlan vendégeknek kell látszaniuk, különben Terruzzi és Millon felfigyelnek rájuk.

— A közelben leszel, ha összecsapásra kerül a sor?

— Sajnálom, de ezzel a válasszal adósod maradok — mondta Franco, és letette a kagylót.

Hét óra felé megjelent Chesner lokáljában. Most is kevesen voltak az ivóban. A környéken, úgy látszik, nem sokra tartották a tulaj ríktóan reklámozott konyhaművészetét.

Chesner egyedül állt a pult mögött, s mozdulatlaná dermedt, amikor észrevette Francót.

— Ez egy kicsit váratlanul ért, ugye? — gúnyolódott Franco. — Nem számítottál arra, hogy van merszem még egyszer visszajönni. De megígértem, hogy jelentkezem. Hát itt vagyok.

Felült egy bárszékre. — Egy hamburgert kérek sok reszelt hagymával. És egy nagy csésze kávé.

Chesner beszólt a konyhába és átadta a rendelést. — Miért csaltátok törbe Sallyt? — kérdezte Franco.

Chesner a kávéfőzőhöz lépett. — Nincs kommentár — szólt mogorván.

— Tehát? Miért? — ismételte meg Franco.

Chesner dühös volt. A vendégei felé pillantott, de azok el voltak foglalva saját magukkal és az italukkal. — Az életteddel játszol, Solo. Mi lesz, ha idejön Millon, és téged itt talál?

— Ne félj, ma estére jobb programja van. A halál angyalát kell átsegítenie a túlvilágra. Az az érzésem, hogy közben őt is ugyanez a sors várja.

— Micsoda?!

— Millonnak meg kell ölnie Agostinit. Eredetileg kettőtöket szemelték ki a feladatra, de Terruzzi attól fél, hogy a nyomodban vagyok. Mulatságos, mi?

— Egy szót sem értek az egészből — morgott Chesner, és Franco elé tette a csészét.

— Szimatoltál — váltott témát Franco. — Azt tetted, amit tanácsoltam neked. Valószínűleg ez mentette meg az életedet. De megpróbáltál elintézni, tehát még tartozol nekem. Tudni akarom, miért öltétek meg Crackert, és miért szolgáltattátok ki Sally Robinsont.

— Cracker nyomorult kis orgazda volt, aki újra meg újra beleütötte az orrát a Don üzleteibe. Azt kapta, amit megérdemelt.

— Egy földéletlen hajszárító átsegítette a másvilágra — bólintott Franco.

— Chesner rámeredt. — Ki mondta ezt?

— Millon.

— Ezt neked mondta? — kérdezte Chesner értetlenül.

— Valamit rosszul mondtam?

— Ó tette! Millon tette a vízbe a hajszárítót — állította Chesner.

— Mi van Sally Robinsonnal? Miért csempészték a heroint az asztalára?

— Te viccelsz. Kaptam egy feladatot és azt végrehajtottam. Ezért fizetnek. Nem teszek fel kérdéseket.

— Nagyszerű — vigyorgott Franco gúnyosan. — Egyszerűen mesés! Gyilkolsz, ha stimmel a kassza. Hisz ez csak egy megbízatás, egyszerű megrendelés. Neked mindegy, hogy valaki egy sört, egy hamburgert vagy egy gyilkosságot rendel nálad. Ezt a kocsmát itt úgyis csak álcának használod. Plancata engedelmes játékszere vagy, s a vér a koszos mancsodon a te szemedben csak néhány csepp víz. Itt és most szembe kéne köpnöm téged, hogy megmutassam, mennyire megvetlek. De egyrészt úgyis tudod, mit gondolok rólad, másrészt a nyálamat is sajnálom rád pazarolni.

Chesner pofacsontjai virítottak, olyan dühös volt. — Elfelejtet, hogy a zsaruk a nyomodban vannak.

— A rendőr hadnagy szerepelt Plancata jutalmazottainak listáján, Millon kente meg — nyugta ellenében. Nálam vannak a nyugták. Plancata ezen ki-tőri a nyakát.

— Blöffölsz! Nincsenek nyugták.

— Ismered Millont. Pedáns pasas.

— Nem Millonról van szó. Egy zsaru nem írja alá, hogy pénzt fogadott el megvesztegetésért. Ez egy rendőr számára egyenlő lenne az öngyilkossággal.

— Elfelejtet, hogy sokféleképpen lehet nyugtát produkálni. Például rendszeresen le lehet fényképezni a pénz átadását, vagy tanút megnevezni. Amint látod, végül is mindegy, hogy melyik oldalról nézed a korrupciót. Aki ilyen ügybe bonyolódik, tisztában van a kockázattal. Valószínűleg ezért írta alá a nyugtákat a hadnagy. Elképzelhetőnek tartom, hogy Plancatának fogalma sem volt a nyugtákról. Kellemetlen meglepetés lesz számára, ha megtudja, hogy a nyugták léteznek.

— A tűzzel játszol — mondta Chesner.

— Pont úgy, mint te. Bár őszintén szólva nem szívesen cserélnék veled. De maradjunk a témánál. Miért látogattátok meg Sallyt?

— Csak azt mondhatom, amit Millontól tudok. A motel olyan emberek búvóhelyéül szolgál, akik valamiképp együttműködnek a hatóságokkal, s ellenünk vannak. Egy spiclitől tudjuk, hogy Sally Robinson a COUNTER MOB-nak dolgozik. Ez a szervezet az Igazságügyi Minisztérium alosztálya,

valamilyen speciális csoport, amelynek az a feladata, hogy a szervezett bűnözés ellen harcoljon. Don Plancata szándéka az volt, hogy a fiatal nőt a saját eszközeivel győzi le, mintegy figyelmeztetésképpen.

— Mit nem mondasz!

— A Don kitalált még valami mást, hogy gyengítse a MOB-ot. Van ott egy férfi, egy spicli, aki a MOB-tól átvált hozzánk. A fickó szerepel a végső listán, ez olyan, mintha már meg is halt volna.

— Hogy hívják?

A konyhaajtó kinyílt. Egy női kéz tálcára tette a gőzölgő hamburgert. Chesner Solo elé tolta, evőeszközt és szalvétát tett mellé. Franco maga elé húzta a ketchupot: — Tudnom kell, hogy hívják azt a férfit. Tudnom kell, ki, mikor és hol nyírja ki.

— Nem figyeltél eléggé — dühöngött Chesner. — Csak azt tudom elmondani, amit hallottam. A fickó nevét nem tudom, és azt sem, hogy hogyan fogja a Don kinyírni. Csak azt tudom, hogy a fickó azt kapja, amit egy spicli érdemel — egy golyót a hasába.

— Tudnom kell a fickó nevét. Tudd meg huszonnégy órán belül. — Franco enni kezdett. Elfintorodott. Úgy gondolta, rájött, miért jár ilyen kevés vendég Chesner lokáljába. A hamburger pocsek volt.

— Kizárt dolog, szó sem lehet róla — ellenkezett.

Franco eltolta maga elől a tányért, s megtörölte a száját a szalvétával.

— Mondtam már neked, hogy még tartozol nekem — magyarázta. — Ha nem egyenlíted ki ezt a váltót, megkóstolhatod, milyen a börtönben a hamburger. Lefogadom, hogy jobb, mint nálad.

Fizetett és kiment.

Az utcán meggyőződött róla, hogy nem követi senki. Beszállt a VW-be, és elindult a város felé. Kilenc óra körül ért Bellini Pizzeriájába, de nem ment be az étterembe. Egy nagy, utcára néző ablakon át felfedezte Agostinit és Terruzzi, akik egy ablaknál ültek, nem messze a mosdóktól. Izgatottan beszélgettek. Egy pincér állt alázatosan az asztalnál, és figyelte, amint Terruzzi megkóstolja a bort. A vendéglő tele volt, nem volt üres asztal.

Franco az út másik oldalán felfedezett egy üres parkolóhelyet, beszállt a VW-be és igyekezett úgy beállítani a kocsit, hogy biztonságos távolságból fáradtság nélkül láthassa, mi történik az étteremben.

Rossz érzése volt. Nem az zavarta, hogy valószínűleg halálos végű összeütközést provokált aljas gengszterek között, ez a megbízatásához tartozott. Attól félt, hogy a lövöldözésnél ártatlanok is megsebesülhetnek.

Az óra most fél tizedet mutatott.

Millon nem mutatkozott. Terruzzi és Agostini már megették a pizzájukat, a pincér most a kávéval szolgált. Terruzzi rágyújtott egy szivarra. - Don Alfredo unokaöccse nyugodtnak tűnt, sokat nevetett, de Franco a nagy távolság ellenére is látta és érezte, hogy Terruzzi mesterkélt viselkedik. Agostini is rég észrevette, mi folyik. Most már elhitte, hogy Franco nem blöffölt.

Taxi állt meg az étterem előtt. Egy sötét öltönyös és napszemüveges férfi szállt ki az autóból, és kifizette a sofört. Franco rögtön észrevette, hogy szóke parókát visel.

A férfi habozott egy pillanatig, aztán hirtelen elhatározással belépett az étterembe.

Agostini és Terruzzi fel sem pillantottak. Túl nagy volt a forgalom, állandó volt a jöves-menes. Franco azonnal felismerte a parókás férfiban Millont, Elindult utána. Nem akarta, hogy a lövöldözéskor itt kint lássák. Millon a mosdó ajtója felé indult, amely a bárpult mellett volt. Sem Terruzzi, sem Agostini nem pillantott fel. Terruzzi ujjai közt forgatta a szivarját, Agostini éppen szájához emelte a csészét.

Franco már előbb is megpróbálta Agostini embereit felismerni a vendégek közt, de egyikükön sem látszott, hogy revolvert rejtene a ruhája alatt.

Millon odaért a két férfi asztalához és megállt. Felemelte a kezét, s előhúzta a revolvert a speciális hevederből. Mielőtt még Agostinira löhetett, volna, az étterem két különböző sarkából egyszerre tüzeltek. Ami utána következett, az maga volt a pokol. Néhány vendég kővé váltan a helyén maradt, mások a padlóra vetették magukat. Közben magukkal rántották az asztalt, a poharak és tányérok csörgése bizarr aláfestő zenéje volt a vad lövöldözésnek.

Agostini a földre vetette magát.

Terruzzi felállt, majd hirtelen a falrak repült, kezével a vállához kapott. Az égő szivar a fehér abroszra hullt, ismét összerázkódott, az álla leesett, ő pedig halálos rémülettel az arcán lassan lecsúszott a fal mellett. Millon nem lőtt, a revolver kiesett a kezéből. Még most is azon a helyen állt, ahonnan megpróbálta lelőni Agostinit. De hirtelen összeesett, úgy látszott, mintha valaki kihúzta volna a lába alól a talajt.

Franco kikormányozta a parkolóhelyről a kocsit, és elhajtott. Biztos volt benne, hogy senki sem látta. A lövöldözés az étteremben magára vonta az emberek figyelmét.

A fickók, akik a sarokból tüzeltek, feltépték az étterem ajtaját s kirohantak az utcára. Amikor elérték készenlétben álló kocsijukat, Franco már elérte a főutcat és kocsijával besorolt a forgalomba.

— Halló, főnöknő — szólta Franco, a Topstar Motel recepciójához lépve. — Az volt a szándékom, hogy holnap meglátogatom a vizsgálati fogságban, de amint látom, ez most már tárgytalan.

Sally Robinson Joe mellett állt a pult mögött, és a bejelentkezéseket ellenőrizte.

— Még nincs elintézve a dolog — mondta. — Az ügyvédem kijárta, hogy óvadék ellenében szabadlábra helyezzenek.

Franco a lakosztályába ment, s bekapcsolta a rádiót. A körzeti rádióadó összefoglalójában már bementék, mi történt Bellini Pizzeriájában.

Millon meghalt. Carlos Terruzzi súlyosan megsebesült. Életveszélyesen, mint a bementő közölte.

Letartóztattak és kihallgattak egy városszerte ismert gengsztert, Angelo Agostinit. A bűntény okáról még semmit sem tudnak. A két férfinak, akik Millonra és Terruzzira lőttek, sikerült elmenekülnie.

Franco kikapcsolta a rádiót. Levetkőzött és lezuhanyozott. Aztán lefeküdt aludni. Másnap reggel, reggeli után lement Sally irodájába. — Van valami munkája számomra? — kérdezte.

— Gépeljen valamit az írógépen — felelte a lány — Joe miatt.

Franco gépelni kezdett. Egy kis ablakon át rálátott a recepcióra, és meglepődött, amikor ismerős arcot vett észre a pultnál. Lloyd Price állt ott.

— Halló. Mr. Manners — köszöntötte Joe a vendéget látható örömmel. — Ismét erre járt?

— Igen. Három napig maradok. Szabad a szobám?

— Öszintén sajnálom, de a tizenötös foglalt. Megkaphatja viszont a tizenkilences szobát.

— Az is jó lesz. — Lloyd Price borraivalót adott Joenak és eltűnt. Franco a recepcióhoz ment.

— Törzsvendég? — kérdezte.

— Igen — válaszolt Joe. — Ügynök, klassz fickó.

— Hogy hívják?

— Manners. Bruce Manners. Ismeri?

Franco megrázta a fejét. — Nem, csak valahogy ismerősnek tűnt az arca.

Visszatért az irodába. Sally az ügyvédjéhez ment. Bekapcsolta a Sally asztalán álló kis, krémszínű rádiót, megkereste a helyi adót. — Épp most kaptuk a hírt, hogy a rendőrség a Millon-féle gyilkossági ügy nyomozásakor szenzációs felfedezést tett. Az áldozat íróasztalában, mint azt egy rendőrtiszt elmondta, terhelő bizonyítékokat találtak, amelyek egy prominens szindikátustfőnök pályájának végét jelenthetik.

Franco kikapcsolta a készüléket.

Elégedett lehetett önmagával és az események alakulásával. Don Alfredo szindikátusa szétesőben van. Plancata utódja halálos sebet kapott, a Rollkommandó vezetője önállósította magát, s a Millonnál talált anyag lehetővé teszi, hogy jogilag is alátámasszák a bizonyítási eljárást.

Este felhívta Chesnert. A vendéglős nem jelentkezett. A lánya vette fel a telefont.

- Sajnálom — mondta —, a papa elment.

— Ma van a szabadnapja? — érdeklődött Franco.

— Nem — mondta a lány. — Az Isten tudja, mit csinál már megint. Be kellett ugranom helyette egészen váratlanul. Valami fontosat akar tőle?

— Igen, nagyon fontosat. Hol tudnám elérni?

— Azt nem mondta meg.

Franco köszönetet mondott és letette a telefont.

Millon meghalt. Agostini és gyilkos bandája a Bellini Pizzeriájában történtek után többé nem lehetnek partnerek Don Alfredo számára. Franco arra a kézenfekvő következtetésre jutott, hogy Al ebben a szituációban a gátlástalan, mindenre kapható Max Chesnert hívta segítségül. De vajon kin akar Plancata bosszút állni?

Franco egy borítékba rakta a nyugtákat, amiket Millon íróasztalán talált, és a csomagot a rendőr-főkapitányságnak címezte. A postára ment és feladta.

Még egyszer felhívta Chesner lányát, de Chesner azóta sem jelentkezett.

Sétálni indult. Elhatározta, hogy teljesen kikapcsol. Nem lett volna értelem Chesner miatt törni a fejét. A szindikátus felbomlása egyben Chesner pályájának végét is jelenti.

Tizenegy órakor tért vissza a szállodába. Gondolkodott, nem lenne-e taná-

csos még Sallyval beszélnie, de aztán úgy döntött, hogy felmegy a szobájába és megfürdik.

Belépett a lakosztályába és felkapcsolta a villanyt. Ugyanabban a pillanatban valami megmozdult mögötte. Még mielőtt bármit is tehetett volna, heves fájdalom hasított belé. Valaki egy fegyver csövét nyomta a hátába, és ezt kérdezte: — Es most hogy érzed magad, Solo?

*

Franco automatikusan felemelte a kezét. A válla fölött hátranézett.

Max Chesner állt mögötte. Felhajtott gallérú sűrűke ballonkabát volt rajta, s szélesen vigyorgott. — Fölfelé haladok a ranglétrán — gúnyolódott. — Chefkiller leszek. Mit szólsz hozzá?

— Az tetszene neked — bólintott Franco, egyenesen előre nézett. — De kétszer is meggondolod majd, hogy a karrieredet velem kezded-e.

— Fogalmad sincs, milyen vérdíjat tűzött ki a fejedre Al. Hülye lennék, ha ezt elmulasztanám.

— Hogyan találtál rám?

— Gondolkoztam, Eber fiú vagyok, Solo. Sally Robinson felől érdeklődtem. Ez hiba volt. nem kellett volna Sallyt említened. Ahogy kimondtad a nevét, rögtön tudtam, hogyan találhattál ránk Cracker lakásán.

— Nem találtam rátok a lakásán — pontosított Franco.

— Oké, akkor követtél minket, amikor eljöttünk Millon kocsijáért. A lényeg az, hogy minden Sallyval kezdődött. Idejöttem és szemmel tartottam a motelt. Kitaláld, kit fedeztem még itt fel rajtad kívül?

— Na, kit?

— Itt lakik a madárka, akit már régóta keresünk — Lloyd Price! — mondta Chesner.

— Az ki ?

— Azt mondtad, még tartozom neked. A spicli nevével. Most megkapod. Lloidy Price — gúnyosan felnevetett. — Talán te is ehhez a szervezethez tartozol ?

— Milyen választ vársz a kérdésekre?

— Az igazat. A halála előtt mindenki igazat mond.

— Tényleg az igazat akarod hallani? Atadtam a rendőrségnek egy részletes beszámolót a tevékenységről és Cracker meggyilkolásában betöltött szerepedről.

— Hazudsz!

— Nem lőhetsz le. A jelentés alá a valódi nevemet írtam. Ha holtan talál-nak, tudni fogják, ki volt a gyilkosom.

— Lehetséges, de nem tudják bebizonyítani — csóválta a fejét Chesner.

Az egyre növekvő idegességtől Franco teste görcsbe rándult. Pedig valójában nem félt. Chesner egyszerűen túl sokat beszélt. Az igazi gyilkos nem beszél, hanem lő. Ez a feltevés előző este Bellini Pizzeriájában is beigazoló-dott.

— Elmondtad Agostininak, mi készül ellene, igaz? — kérdezte Chesner.

— Csak kicsit összekuszáltam a szálakat, ez minden. Ha így jobban tet-szik, meg akartam bosszulni apám halálát.

— A COUNTER MOB-nak dolgozol!

— Azt sem tudom, mi az.

Kopogtak.

— Pszt! — sziszegte Chesner, és fegyverét még erősebben nyomta Franco hátába. — Meg ne mukkanj, különben lelőlek!

A kopogás megismétlődött.

— Már lefeküdt? — kérdezte félhangosan Sally.

Franco nem felelt.

Sally egyre türelmetlenebbül kopogott — Hé, Franco! Hall engem?

Sally léptei távolodtak.

Franco bízott benne, Sallynak feltűnt, hogy itt valami nem stimmel. Az ajtó alól kiszüremlett a fény, azonkívül Sally feltehetőleg hallotta, mikor visszatért a szállodába.

Chesner azt mondta: — Még szóra bírlak, szavamat adom rá, de előbb elintézem azt a másikat.

Visszahúzta a fegyvert, s agyával brutális ütest mért Franco homlokára. Az térdre esett. Védekezően tartotta maga elé a kezét, de Chesner félrelökte és ismét lecsapott. Franco elvesztette az eszméletét. Előrezuhant. Amikor ismét magához tért, sötét volt körülötte.

Megköztözték és felpeckelték a száját.

*

Lüktetett a halántéka. Nem tudta, mennyi ideig feküdt ájultan. A kötél erősen a húsába vágott. Megpróbált kiszabadulni, de ha megmozdult, a kötél még erősebben hasított a bőrébe. Eszébe jutott Lloyd. Arra gondolt, mit köszönhet neki, s ez erőt adott. Előrekúszott, elérte a falat, s a lábával bele-rúgott újra és újra.

A folyosó felől léptek hallatszottak. — Maga az, Franco? — kérdezte Sally. Aztán kulcsörgés. A lány kinyitotta az ajtót és belépett. Felkapcsolta a villanyt.

— Istenem — sóhajtott Sally. Néhány lépéssel Francónál termett, megszabadította a kötelektől, s kivette a pecket a szájából. Franco lábra állt. Mint ha kalapáccsal verték volna össze a fejét. De összeszorította a fogát, óvatosan megtapogatta a dudorokat a fején, aztán a farzsebébe nyúlt.

A pisztolya eltűnt.

— Mi történt, ki támadta meg? — kérdezte Sally izgatottan.

Nem felelt. Tudta, nem vesztegetheti az időt, s kirohant. Leszaladt a földszintre. Joe a pultnál állt, háttal neki, és telefonált.

Solo hirtelen megállt, amikor észrevette, hogy a folyosó végén kinyílik egy ajtó. Háttal egy masszív tartóoszlopnak támaszkodott.

Két férfi közeledett a recepcióhoz. Franco várt, amíg odaértek az oszlophoz, akkor felismerte Lloyd Pricet és Max Chesnert.

Lloyd ment elől, Chester közvetlenül a nyomában volt. A ballonkabát zsebében a revolveren tartotta a kezét.

Joe letette a kagylót és megfordult.

— Halló, Mr. Manners — mondta, — Elmegy még?

—Csak néhány percre — válaszolta, és megállt. — A kulcsot a zárban hagytam, Joe.

— Figyelek, hogy ne történjen semmi.

— Ez valóban megnyugtató — mondta Price, és hangjában nyoma sem volt a gúnynak.

A két férfi kiment.

Sally csak most tűnt fel a lépcsőn. Megértette, hogy nem zavarhat. Franco az oszloptól az irodába szaladt, kiugrott az ablakon, s mintha üldöznék, rohant az épület végéig, s sikerült még Price és Chesner előtt elérnie a parkolóhelyet, ők a másik irányból, az úton közeledtek.

Chesner egy sötétzöld Volvóhoz irányította Pricet. Odadobta neki a kulcsot.

— Te ülsz a volánhoz, te spicli — mondta Chesner. — Én mögéd ülök. Ne felejtse el, hogy ...

Félbeszakította a mondatot és körülnézett.

Valami zajt hallott.

A sötétben Franco belebotlott egy műanyag pohárba. Lebukott az autó mögé.

— Történt valami ? — kérdezte Price.

— Beszálni! — ordított rá Chesner.

Abban a pillanatban, ahogy Chesner hátat fordított neki, Franco előreugrott. Még mielőtt elérte volna, Chesner megpördült. A kabátján keresztül lőtt, vaktában. Másodszorra már nem tudta meghúzni a ravaszt. Franco kezének éle a tarkójára sújtott.

Chesner elvágódott, mint egy darab fa. Price elvette tőle a fegyvert.

Joe jelent meg a bejárati ajtónál.

— Történt valami? — kérdezte izgatottan. — Lövést hallottam.

— Semmi baj — válaszolt Price. — Itt minden rendben van, Joe.

A recepciónál megszólalt a telefon, Joe besietett.

— Hogy kerül sz ide? — kérdezte Price és átadta a fegyvert Francónak.

— Várnom kellett volna, amíg kinyír?

— Miért tetted?

Franco vigyorgott.

— Utálók nyakig úszni az adósságban — felelte.

— Most kvittek vagyunk.

— A következő alkalomig — mondta Franco.

Lloyd megnyugodott. Keze fejével megtörölte verejtékes homlokát.

— Egy hajszálon múlt — mondta. — De hát mindig így van.

— Tudják, ki vagy — mondta Franco, — Azt tanácsolom, keress új lakóhelyet.

— Ez rád is vonatkozik — felelte Lloyd.

— Hogy gondolod? Én itt otthon vagyok.

— Úgy érted, otthon könnyebb meghalni?

— Itt azért még nem tartok!

— Jó munkát végeztél. Az ezredes emlékezni fog rád.

— Remélem — gúnyolódott Franco. — Végül is szükségem van kenyér-adóra.

Chesner megmozdult, megpróbált felállni, de visszaesett. A hátán feküdt, a szája nyitva volt, s meglehetősen hangosan lélegzett.

— Mit üzensz a lányodnak? — kérdezte Franco.

Chesner felült. Megdörzsölte a nyakát. A két férfi látta rajta, hogy gondolkodik.

— Bezárjuk és ráuszítjuk a zsarukat — döntötte el Solo a kérdést. — Gondoskodom róla, hogy megkapja, amit érdemel.

— Ezt nem tehetik velem — ellenkezett Chesner zihálva.

Lábra állt és a Volvóba kapaszkodott.

— Hogy itt és most, s a közeli jövőben mi történik, azt nem te és Alfredo Plancata fogjátok előírni — mondta Franco. — A Don ezt biztosan megértette már, és te is a legjobb úton vagy afelé, hogy megértsd.

ISBN 963 02 7134 6

Kiadja az AXON KFG
Felelős kiadó: Az AXON KFG vezetője
Szikra Lapnyomda, Budapest (89-1407)
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató